

**ISTEN
MÉG MINDIG
SZÓL HOZZÁNK**

**Bizonyságtételek arról, amikor
a Biblia egyes versei „életre kelnek”...**

William MacDonald

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A könyv eredeti címe:
God still speaks
© 2002 by William MacDonald

Magyar kiadás
© 2006 by Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

ISBN 963 7369 25 2

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel
az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

Tartalomjegyzék

Isten szól	4
Második esély a bizonyágtételre	7
Egy gyülekezet növekedése Nashville-ben	9
Bert felemás igája	11
Világos megerősítés	13
Lakozz az országban!	14
Sohasem túl idős	16
Hogyan mondott Isten „Ecuador“-t?	17
Reggeli öröm	18
Nem hiába	20
Nem halálra	22
Hét üzenet az Úrtól	23
Megváltottan és beteljesedetten	28
Egy hajszálon múlt	29
Igen félénk	31
István megmenekülése	33
Flörtölés az AIDS-szel	35
A megváltás ígérete	37
A látomás beteljesül	39
Tűz és vízáradás által	40
Egyedül Te, ó, Uram!	44
Az igazi dicsekvés	46
Matsuzaki, a japán evangélista	48
Személyessé téve	50
Megszabadulva a rabságból	52
Isten segített a virágrendelésben	54
A minden értelmet felülmúló békesség	55
Fordulj vissza!	58
Félreértik Istent?	61
Temessék el a halottak az ő halottaikat!	63
Egy valószínűtlen evangéliumi igevers	66
Örömmel szolgáljátok az Urat!	68
Összegzés	70

*

Isten szól

Isten meglepően sokféle módon szól az Ő népéhez. Nem hagyja magát bizonyságok nélkül, sem nem hagyja az embereknek, hogy azt mondhassák, nem ismerik Őt.

Isten szól az Ő *Fia* által. A múltban részleges kinyilatkoztatást adott a próféták által, de most Krisztus által ad végleges és teljes kinyilatkoztatást önmagáról (Zsid 1,1-2). Jézus teljesen kinyilatkoztatja Istent, az Atyát (Jn 1,18).

Isten szava hallható az Ő *Igéjében, a Bibliában*. Ebben az ihletett és tévedhetetlen könyvben minden szükségeset megadott nekünk az életre és az istenfélelemre (2Pt 1,3). Dávid, a zoltáríró mondta: „Mindennél magasztabbá tetted nevedet és beszédedet” (Zsolt 138,2). Ez érzékelteti, hogy Isten az önmagáról adott minden más kinyilatkoztatás fölé emelte Igéjét, az élő és írott Igét.

Beszél a *teremtett világ* által. „Az egzek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny. Nappal a nap-palnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul. Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik, mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig” (Zsolt 19,2-5).

Az Úr beszél a *lelkiismeret* által. A benső érzékelés képessé teszi az embereket arra, hogy megismerjék a különbséget a jó és a rossz között. A Példabeszédek 20,27 a lelkiismeretre úgy utal, mint az ember szellemére: „Az ember szelleme az Úrtól kapott mécses, egészen átkutatja a test belsejét” (Péld 20,27). Pál apostol úgy írja le a lelkiismeretet, mint ami bizonyosságot tesz az embereknek: „Erről lelkiismeretük és egymást vádló vagy éppen védő gondolataik együtt tanúskodnak majd” (Róm 2,15).

Beszél a *Szent Szellem* által. A Szellem főként az Ige által beszél, de képes uralkodni értelmünkön és érzelmeinken, így kijelentve az Ő akaratát (Csel 16,6-7).

Isten gyakran használ *embereket* arra, hogy átadja nekünk üzenetét. Beszél istenfélő igehirdetők, tanítók által. Olykor még fölhasználhatja még a megtéretlen embereket is.

Vajon szólhat-e *álmok és látomások* által? Elihu, egyike

azoknak, akik Jóbbal beszéltek, így szólt: „Hiszen szól az Isten így is meg amúgy is, de nem törődnek vele. Álomban, éjszakai látomásban, amikor mély álomba merül az ember, vagy a fekvőhelyén szendereg, akkor ad kijelentést az embernek, és intelmeire pecsétet tesz” (Jób 33,14-16). Ez igaz volt Jákób, József, a fáraó pohárnoka és sütőmestere, Nebukadneccar és Dániel esetében az Ószövetségben, és József, Mária férje, valamint Pál esetében az Újszövetségben.

Az Ószövetségben az emberek hallották Isten üzenetét *angyalok*, különösen az Úr angyala közvetítésével. Az „Úr angyala” az Úr Jézus megjelenése volt még testet öltése előtt.

Halljuk Isten beszédét a *természeti jelenségekben*, mint például a mennydörgésben (Jób 37,1-5; Zsolt 29,1-9; 77,18; 104,7) és a csapásokban, mint a Nőé korabeli özönvízben, valamint Sodoma és Gomora elpusztításában.

Ő szól a *jelek és csodák* által. A jelek természetfölötti események, amelyek *jeleznek* valamit. A csodák arra szolgálnak, hogy felkeltsék ámulatunkat.

Legalább egy esetben Isten beszélt egy *állat* által. Bálám szamara dorgálta a gazdáját, mert a próféta igazságtalanul bántalmazta őt (4Móz 22,28.30).

Isten szólhat a *körülmények* csodálatos alakulásában. Amikor az eseményeket szokatlan módon időzít, az azt jelezheti, hogy Isten szól hozzánk.

A következő oldalakon olyan kiemelkedő eseményekre irányítjuk a figyelmünket, amelyekben az Úr szólt az emberekhez a Szentírás versei által. Akik hallották az Igét, tudták, hogy Isten szól hozzájuk még akkor is, ha mások nem találták azt olyan meggyőzőnek. A szóban forgó igazságszakszt talán teljesen kivesszük az összefüggésből, de ez nem számít. Az Ige gyakorlati kihatása volt fontos, nem pedig az értelmezése.

Mielőtt továbbhaladnánk, helyénvaló a figyelmeztetés szava. Néha az emberek tévesen azt gondolják, hogy Isten minden Igéje mindig hozzájuk szól. Van például egy hívő ember, akinek egyre jobban romlik az állapota halálos betegsége miatt. Ez a betegség már elvitte némelyik család-

tagját. Világosnak tűnik rokonai és barátai előtt, hogy az Úr kijelentette akaratát: elviszi a beteget haza, a mennybe. De egy napon ő és a felesége együtt tartják reggeli áhítatukat. A Zsoltár 118,17. versét olvassák: „Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úr tetteit!” Állítják, hogy ez a teljes gyógyulás ígérete. De a beteg ember heteken belül meghal. Miért nem jutalmazta meg az Úr a hitüket? Őszintén szólva, nem tudjuk. Csak azt tehetjük, hogy rábízunk Istenre, akinek útja tökéletes (Zsolt 18,30).

Mit kell tennünk akkor, ha egy szerintünk az Úrtól való ígéretről később kiderül, hogy rosszul alkalmaztuk? Mindegy példának tekinthetjük a három héber ifjút, akiket bűntetésükért a tüzes kemencébe dobtak. Teljesen elhitték, hogy Isten megszabadíthatja őket: „Ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó, király!” (Dán 3,17) Aztán elfogadták azt is, hogy Istennek lehet egy másik terve, ezért hozzátették: „De ha nem tenné is, tudd meg, ó, király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyoszlop előtt, amelyet felállítottál!” (Dán 3,18) Hozzájuk hasonlóan mi is mindig hozzátehetjük a „de ha nem tenné is” kifejezést.

Egyértelműen elítéljük a Biblia felelőtlen kezelését, amikor „a szerencsés felütés” módszerével alkalmazzák Isten Igéjét. Van olyan hívő ember, aki úgy keresi az Úr vezetését, hogy találomra kinyitja a könyvet, kiválaszt egy igeverset, amit lát, és elfogadja Isten neki szóló üzenetként. Az ilyen típusú módszerről van egy népszerű történet arról a fiatalról, aki találomra felnyitotta az Igét Isten akaratát keresve, és ezt olvasta: „(Júdás) ment és felakasztotta magát” (Mt 27,5). Ez nem tetszett neki, ezért azt gondolta, hogy ismét próbálkozik. Ekkor ezt olvasta: „Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj!” (Lk 10,37) Azonnal elutasította a tanácsot, és harmadszor is próbálkozott. Ezt olvasta: „Amit tenni szándékozol, tedd meg hamar!” (Jn 13,27) Reméljük hogy a tapasztalat megtanította arra, hogy ne ilyen módon keresse Istennek akaratát a személyes életére vonatkozóan.

Bármilyen humoros is ez a történet, mégsem tagadjuk,

hogy Isten szólhat és igenis közvetlenül beszélhet népével az írott Ige által. A hívőnek nyitottnak kell lennie az Ige iránt! A szükség legyen valódi. A keresőnek hűségeseznek kell lennie a Szentírás olvasásában, és időt kell szánnia az imádkozásra. Amikor ilyenek a körülmények, az Úr gyakran megadja neki a megfelelő Igét éppen a legjobb időben.

Második esély a bizonyágtételre

Egy Márk nevű, svájci születésű ember az American Airlines zürichi irodájában dolgozott, amikor is törölték a naponkénti New York-i járatot. Ezután a vállalat 30 alkalmazottját elbocsátották, köztük Márkot is.

Talált egy állást a Swissportnál, a Swissair egyik leányvállalatánál, de megterhelte az, hogy vasárnapokon is dolgoznia kell. Amióta csak megtért, a gyülekezet igen fontos volt számára. Jelen akart lenni az úrvacsorai összejövetelen, az Ige tanításakor és a Krisztusban hívő testvérekkel való közösségben. Az Úr napja különösen drága volt Márk számára, és most munkája megfosztotta attól a kiváltságtól, hogy azt a napot fenntartsa a szeretett Megváltónak. Úgy érezte, hogy mivel vasárnap is dolgoznia kell, ez árt keresztyén életvitelének.

Egy napon Swissair-hirdetést látott a munkahely rovataban egy újságban. A légitársaság teljes idejű munkát ajánlott fel hétfőtől péntekig tartó beosztással. Pontosan ezért imádkozott. Azonnal jelentkezett. A vállalat válaszolt neki, és beszélgetésre hívta be. A két személyzeti vezető segítőkésznek tűnt, ahogy Márk válaszolt a kérdéseikre. Azonban Márknak nem tetszett laza magatartásuk, az üzleti életben ez nem szokásos.

Amikor megkérdezték, hogy mit csinál a szabad idejében, csodálatos lehetőség kínálkozott arra, hogy bizonyágot tegyen hitéről. Elmondhatta volna nekik, hogy Krisztus a középpontja az életének, örömmel olvassa a Bibliát, és bizonyágot tehetett volna a Megváltóról. De félt

attól, hogy ezzel eljuttassa a munkahelyét, ezért meggondolatlanul azt válaszolta, hogy szeret sportolni.

Mihelyt távozott az irodából, lelkiismerete dorgálni kezdte. Úgy érezte, hogy megtagadta az Urat, akárcsak Péter. A munkahelyet többre értékelte, mint Jézus jóváhagyó mosolyát. Milyen keresztény ő?

Amikor megvallotta kudarcát egy idősebb nőtestvérnek a gyülekezetben, az biztosította arról, hogy ez bármelyikünkkel megtörténhet. Aztán bölcsen hozzátette: „Miért nem kéred az Urat, hogy adjon egy újabb lehetőséget?”

Éppen erre a bátorításra volt szüksége. Hazament és olvasta az Igét. Amikor a Jeremiás 32,27-hez ért, ezt találta: „Én vagyok az Úr, minden élőnek az Istene. Van-e számomra lehetetlen?” Aztán rájött, hogy bíznia kellett volna az Úrban, hogy megadja neki a munkahelyet még akkor is, ha a jövődő főnökeiben negatív benyomást keltett. Bizott abban is, hogy az Úr megnyit egy második ajtót a bizonyágtételre.

Egy napon három munkatársával együtt ebédelt. Amikor befejezték, társai rágyújtottak. Az egyik leány megkérdezte: „Nem dohányzol, Márk?”

„Nem. Kilenc vagy tíz évig dohányoztam, de valami történt, ami miatt elhatároztam, hogy abbahagyom.”

„Mi volt az a valami?”

„Hívó lettem Jézus Krisztusban. Amikor ez történt, rájöttem, hogy testem az Övé, és nem szabad ártanom neki semmilyen rákkeltő anyaggal.”

„Ó, te már a második személy vagy, aki ugyanilyen történetet mond nekem mostanában. Az egyik barátnóm szintén abbahagyta a dohányzást, amikor hívóvé lett.”

Ahelyett, hogy kicsúfolták volna Márkot, társai komolyan vették a témát.

Ugyanazon a délutánon kapott egy telefonhívás a Swissair légitársaságtól, és közölték vele, hogy megkaphatja a munkahelyet, ha továbbra is érdekli. Boldogan elfogadta. Márknak most már élő bizonyága volt arról, hogy Isten valóságos, hogy semmi sem túl nehéz az Úrnak, és Ő dicsőséget szerez azoknak, akik Őt dicsőítik (1 Sám 2,30). Meg-

tanulta, hogy az Úr uralkodhat azokon is, akik nem ismerik el Őt, mint például a Swissair emberein, akik beszélgettek vele. Isten adott neki egy második esélyt a róla való bizonyágtételre, és a tapasztalat bátorította őt arra, hogy gyakorlattá tegye ezt az életében. Márk ezután már Istent akarja meglátni minden élethelyzetben, és számítani akar rá.

Egy gyülekezet növekedése Nashville-ben

Az Emmaus Bibliaiskolában töltött esztendejük után, Johnny és Mary Lou Phelan visszatért Nashville-be, Tennessee-beli otthonukba. A helyi protestáns gyülekezet Johnnynak társlelképásztori állást ajánlott. De a Phelan házaspár erős meggyőződést vallott az újszövetségi gyülekezet alapelveiről. Ezért egy éven át vasárnap reggelként a lakásukban jöttek össze, hogy emlékezzenek az Úrra. Rokonaik és barátaiak szerint ez eléggé furcsa volt, hogy mást ne mondjanak róluk. Ők mégis kitartottak abban a vágyukban, hogy újszövetségi gyülekezet legyen Nashville-ben.

Harold Greene ugyanabban az osztályban tanult az Emmaus Bibliaiskolában mint Johnny. Amint Harold és én leveleztünk és imádkoztunk Johnnyval, elhatároztuk, hogy sátrat vásárolunk, és evangéliumi összejöveteleket tartunk a Phelan családdal. Amikor terveink eredménytelennek bizonyultak, ennek megvolt az oka. Harry Sommerville, egyik barátunk, akinek sátra és ponyvatetős háza volt Kansas Cityben, hallott dilemmánkról, és egy új sátrat adott nekünk.

1951 tavaszán nagy lelkesedéssel állítottuk fel a sátrat az Idaho utca 46-ban. De három hétig kevés áldással találkozottunk. Egy imaéjszaka után egyöntetűen azt a vezetést kaptuk, hogy menjünk el a Louisiana utca 55-be. A vezetés Istentől jött. Amint Johnny és Harold prédikálta az evangéliumot, állandóan voltak megtérések.

Egy idő után azonban vissza kellett térnem az Emmausi Bibliaiskolához, hogy folytassam az órákat.

Az összejövetelek folytatódtak a téli hónapokban. Mele-

gítóket építettünk be úgy, hogy a kályhacsöveket kiveztük a sátor oldalán keresztül. Amikor a tűzoltóság parancsnoka alkalmatlannak ítélte a szerkezetet, Harold arról prédikált: „*Nem jut ítéletre... már ítélet alatt van.*”

Johnnynak most ilyen kérdésekkel kellett szembenéznie: „Meg kell-e vennünk a telket, és imatermet kell-e építenünk? Honnan szerezzünk pénzt? Hol vannak az építkezéshez értő munkások?” A válaszok világosak voltak. Itt vannak azok az igeversék, amiket az Úr adott neki.

„Vedd meg szántóföldemet Anátótban, mert mint rokonnak, neked van jogod megvenni!... ráismertem, hogy ez az ÚR szava” (Jer 32,6-9).

„Enyém az ezüst, enyém az arany – így szól a Seregek Ura. Nagyobb lesz e későbbi templom dicsősége, mint a korábbié volt” (Hagg 2,8-9).

„Bőven van munkásod: kőfejtő, kőfaragó és ács, és mindefféle munkához értő ember. Az aranynak, ezüstnek, réznek és vasnak se szeri, se száma. Fogj munkához, az Úr legyen veled!” (1Krn 22,15-19)

Az építkezés 1952 nyarán kezdődött el. Hal Greene ottahagyta a biztosító társaságot, hogy teljes idejét az Úr munkájának szentelje. 1964-ben költözött Cape Girardeau-ba (Missouri), hogy segítsen az ottani új munkában. 1965-ben Johnny abbahagyta világi munkáját, hogy teljes idejét a szolgálatra szentelje a kápolnánál.

Néhány testvér egy másik gyülekezetet indított Keresztén Hívók Közössége néven. A két gyülekezet szorosan együttműködött.

A Louisiana utca 55-ben levő kápolnát eladtuk, és a gyülekezet jelenlegi helyére költözött a Sonya útra.

Lényegében Johnny és mások eszközök voltak abban, hogy megalapítsák a Horton Haven tábort és konferenciái helyet a Chapel Hillen.

Ott jelentős hatással voltak Tennessee-re, mivel Isten megáldja azokat, akiknek istenfélő a meggyőződésük, és ragaszkodnak Őhozzá.

Bert felemás igája

Bert nem volt keresztyén, amikor először találkozott Claudiával, de az Úr munkálkodott a szívében meg a lelkiismeretében, és egyre közelebb került Isten országához. Claudia sem szólt arról, hogy hívó lenne.

A lány első látásra megszerette Bertet, és a szerelem nyíla megsebezte a fiú szívét is. Bert azt gondolta, hogy nagy-szerű lenne, ha egy életen át társak lennének. Örömmel várta azt az időt, amikor mindketten megtérnek és együtt szolgálhatják az Urat. A lány elment vele a helyi keresztyén közösségbe, és jelentős haladást tett a keresztyén szókincs elsajátításában. Bert örült annak, hogy lassacskán erősödött a kapcsolatuk. Minden a megfelelő vágányon haladt.

Amint múltak a hetek, a bűn terhe ránehezedett Bert szívére. Tudta, hogy nem lenne képes sokáig hordozni. Egy vasárnapon a szokásos előadó nem tudott elmenni az összejövetelre, ezért egy autószerelő prédikálta az evangéliumot, hirtelen fölkérés alapján. Bertnek eljött a döntés pillanata. Sietve szólt az ígehirdetőnek, és megvallotta Krisztusba vetett hitét. Amikor Claudia látta, hogy mi történik, azt mondta, hogy ő is meg akar térni. Az asszonyok körülvették őket a gyülekezetben, és örültek annak, hogy ez a két ifjú most már egygé válik Krisztusban, és együtt szolgálhatják Őt.

Bert dinamikus egyéniség volt. Szívta magába az Igét, és határozottan bizonyosságot tett az Úrról. Claudia egy ideig hűségesen látogatta a gyülekezetet, de aztán elmaradozott. Bertet zavarta, hogy a lány nem törődik a bibliaolvasással, de elfogadta ezt, mint ideiglenes állapotot. Amikor Bert odament a vénékhez, hogy keresztségre jelentkezzen, Claudia azt mondta, hogy ő is ugyanakkor akar keresztségben részesülni. A vénék különböző időpontokat jelöltek ki a beszélgetésre, de a lány sohasem tudta beilleszteni a programjába. Ezért az ő esetében kivételt tettek, és megkeresztelték ugyanakkor, mint Bertet. A keresztségkor Bert rájött, hogy a lány bizonyosságtétele hiányos.

Nem szólt semmit a bűnbánatról vagy arról, hogy Krisztus az egyedüli reménye az üdvösségre nézve. Sokat beszélt önmagáról, de keveset Jézusról.

Bert elnyomott minden kétséget, és tervezték az eljegyzést meg a házasságot. Az érzelmek túlsúlya háttérbe szorította a józan ész. Bert nem volt biztos benne, hogy Isten akarata szerint cselekszik. De biztos volt abban, hogy ha Claudia nem is volt igazi hívő, az Úr végül megváltja majd.

Egy reggeli csöndességében az Ézsaiás 30,1-2-t olvasta: „Jaj a pártütő fiaknak – így szól az Úr –, akik tervet szönek, de nélkülem, szerződést kötnek, de akaratom ellenére, vétkeket vétetek halmozva! Folyton Egyiptomba járnak, de engem nem kérdeznek meg.” Az Úr közvetlenül Berthez szólt. Bert úgy szótt terveket, hogy nem tanácskozott az Úrral. Rájött, hogy Isten nem akarja, hogy összeházasodjék egy hitetlennel, mégis Isten segítségét kérte, hogy állítsa le a házasságra való előkészületet, ha az nem az Ő akarata. Bert mindig emésztő szeretettel vágyott egy feleség után. Rettegett az egyedüllétől.

Három hónappal később egy keresztyén testvér bátran szembeállította Bertet a 2Korintus 6,14-gyel: „Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában!” Bert fészkelődött. Az Ige akadályozta az események sorát, amit annyira követni akart. Ez egyértelmű „megállj” jelzés volt.

Eközben Claudia partit rendezett Bert születésnapján. A parti elég világias volt, szeszes italt is adtak azoknak, akik akarták. A vendégek közt voltak a lány barátai meg a gyülekezetből valók. A légkör feszültté vált; mindenki esetlenül érezte magát.

Röviddel a parti után egy másik keresztyén találkozott Berttel egy csésze kávé mellett, és röviden megmagyarázta neki a 2Korintus 6,14-18-at. A fiú ekkor jött rá, hogy az Úr keményebb hangon más irányba akarja terelni a figyelmét.

Végül Bert elhatározta, hogy nem halad így tovább. Túl sok minden hiányzott Claudia bizonyoságtételéből, és nagyon kevés jele volt annak, amit Krisztus végez el egy-egy ember életében.

Nem volt könnyű a levelet megírnia, de a kapcsolatnak

véget kellett vetnie. Bert próbált olyan szelíd és együttérző lenni, amennyire csak lehetett. Megmagyarázta, hogy miért nem engedheti meg, hogy cselekedetei ellentétesek legyenek a meggyőződésével. Sajnálta, hogy szívfájdalmat okozhat ezzel neki, aztán evangéliumi felhívással zárta a levelét.

Szemmel láthatóan a megszakított kapcsolat nem tette tönkre Caludiát. Bert hallotta, hogy hamarosan összeházasodott valaki mással. Sem a lány, sem a férje nem vallotta meg a hitét Krisztusban.

Bert azok nagy békességét élte át, akik szeretik Isten törvényét, és gyorsan haladnak a hit útján. Sok érzelmi háborgáson át megtanulta, hogy első helyre tegye az Urat az életében, és benne találjon beteljesedést.

Világos megerősítés

Egy ismeretlen író és prédikátor váratlan meghívást kapott arra, hogy kilenckónapos földkörüli szolgáló utazáson vegyen részt. Ez az utazás eljuttatná őt Európa legtöbb országába, a Közel-Keletre, Iránba, Thaiföldre, Nepálba, Singapóroba, Indonéziába, Ausztráliába, a Fülöp-szigetekre, Hongkongba, Tajvanra, Koreába és Japánba. Igen nagy út volt ez, de bele tudta illeszteni a programjába minden nehézség nélkül. Úgy látszott, mintha az Úr vezetné.

Mégis, amint a repülőutazásokra, a sok összejövetelre és azokra a furcsa ételekre gondolt, amikkel majd találkozik, meg az esetleges egészségi problémákra és az idegen országokban történő kiábrándulásaira, bizonyos akart lenni abban, hogy Isten akarata szerint történik-e mindez. Nem mert elindulni anélkül, hogy határozottan ne tudja, hogy az Úr vele lesz az utazás minden kilométerén. Ezért kérte az Urat, hogy adjon neki valamilyen megerősítő szót, vajon haladhat-e tovább a szükséges repülőjáratok lefoglalásával.

Nem sokáig kellett várnia. Egy reggel, amikor olvasta Isten Igéjét, három igevers különösen megragadta: Zsoltár 139,9-11: „Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak ha-

zájában feküdnék le, te ott is ott vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem.”

Dávid, a zsoldáros a mindenütt jelenvaló Úrnál lakozik, aki mindenütt jelen van, a föld egyik végétől a másikig. A hajnal szárnyai végigpásztázzák az egeket, amíg csak a nappali fény nem érinti az egész bolygót. A tenger legtávolabbi része nyilvánvalóan a föld vége. Ahova csak eljuthat a zsoldáros, az Úr jelen van mindenütt, vezetést (kezed ott is elérne) és erőt ad neki (jobbod megragadna engem).

Így szólt az Úr az igehirdető szívéhez. A hajnal szárnyai arra készítették, hogy gondoljon a lökhajtásos gépekre, amint átszelik az égboltot. Még ha a repülőgépek el is viszik őt San Franciscótól keletre és aztán megint vissza, bizonyos lehet Isten vezetésében és erejében, hogy az útiterv minden lényeges problémája megoldódik. Isten jobbjá az Ő hatalmáról beszél, és megtartja őt.

Amikor Dávid lejegyezte a 139. zsoldárnak ezeket a szent sorait, aligha gondolta volna, hogy e szavak miként sugároznak békességet és bizonyosságot az Úr szolgájának, aki évszázadokkal később lökhajtásos gépen való utazáson elmélkedik. De Isten Igéje ilyen. Átugorja a közvetlen összefüggést, és minden nemzedék tagjához egyénre szabottan beszél.

Mint mindig, az Úr hű maradt ígéretéhez. Kilenc hónappal később a tanár fáradtan érkezett vissza San Franciscóba, de örvendezve azon, hogy az Úr jelenlétének és hatalmának sok bizonyítékával találkozott.

Lakozz az országban!

1965-ben történt, amikor Steve és Diane megérkezett a törökországi Isztambulba, hogy az Úr Jézus misszionáriusai-ként elkezdjék szolgálatukat. Elárasztotta őket az Úr öröme, amint letelepedtek és várták első gyermekük érkezését. Önfeláldozó életet éltek, tele az evangélizálás tüzevel, buzgó imádsággal és hittel abban, hogy Isten megad nekik

mindent, amit megígért. Szükségeit kizárólag az Úrnak mondták el.

Egyáltalán nem volt könnyű az életük. Akkoriban alig lehetett találni akár tíz újjászületett, korábban muzulmán törököt az egész országban. Az alkotmány biztosította a vallásszabadságot, de a helyi hatóságok nem törődtek vele. A Megváltóról szóló nyilvános bizonyágtétel kemény ellenállásba ütközött. Amikor a megfélemlítés nem keserítette el a hívőket, a rendőrség érkezett oda, és letartóztatta őket. A bírósági esetek mindennaposak voltak. A végleges taktika az volt, hogy száműzték őket az országból. A légkör az Apostolok cselekedeteinek a könyvére emlékeztetett.

A következő hat év alatt Richardéknak négy gyermekük született: Paige, Mark, Dale és Ruth. Ekkorra a család már „otthon” érezte magát Törökországban, és megismerkedtek a nép nyelvvel és szokásaival. Szerették az embereket, és fáradhatatlanul dolgoztak azért, hogy megtérjenek és újszövetségi gyülekezetekbe tömörüljenek.

Az Isztambulban töltött hét év után Steve kezdett azon gondolkodni, hogy nem lenne-e stratégiailag jó lépés, ha Németországba költöznének. Ott is van egy nagy török népesség, és lehetséges volna evangelizálni őket anélkül, hogy zaklatná őket a kormány. De Steve aggódott. Vajon ez az Úr vezetése, vagy csak saját bölcsessége készítetné egy ilyen lépésre. Emlékezett arra a mondásra, hogy „az elmeletel sötétsége a maradás világossága”. Tudta azt is, hogy „soha nem szabad aggódnia a sötétben attól, amit a világosságban megtanult”.

Ő és Diane az imádkozásnak szentelte magát. Nem mozdultak az Úrtól kapott bizonyos vezetés nélkül.

Steve egyik reggeli csendességében a 37. zsolnárt olvasa. A King James Biblia fordítása szerint (*angol bibliafordítás - szerk. megj.*) a 3. vers ezt mondja: „Bízzál az Úrban, és tégy jót, akkor az országban lakhatsz, és biztonságban élhetsz.” De Steve a török Bibliát olvasta. Ott e vers angol fordítása így szólt: „Bízz az Úrban, és tégy jót, lakozz az országban, és táplálkozz az Úr hűségével.” Úgy tűnt, hogy ez az igever vastag betűkkel emelkedik ki azon az oldalon.

Steve és Diana úgy érezte, hogy az Úr szólt hozzájuk nagyon világosan, ezért a Zsoltár 37,3 alapján Törökországban maradtak újabb négy évig.

Végül Isten átirányította őket Németországba, ahol egészen addig szolgáltak, amíg Steve halálos májbetegségbe nem esett. Ez az Egyesült Államokba való visszatérésre készítette őket. Életük az Úrtól való függésben maradandó bizonyágtétel arról, hogy Isten az Ő akaratát kristálytisztává teheti és teszi azoknak, akik készek várni reá.

Sohasem túl idős¹

Ethel Zinn egyike volt a kereszt derék katonáinak, és mellette sokan olyanoknak tűntek, mintha liliputiak lennének. Ő állandóan a cél felé igyekezett, Istennek az Úr Jézus Krisztusban onnét felülről való elhívása jutalmáért (Fil 3,14). Csak az előre vezető irányt ismerte, és az Úr Jézusban való hite volt nagy erejének a forrása.

Huszonöt éven át tanított Indiana egyik iskolájában, de amikor nyugdíjba vonult, többé nem engedték meg, hogy tanítsa a Bibliát vagy beszéljen a diákoknak az Úrról.

A nyugalomba vonulás nála azonban nem lenne helyes meghatározás, ui. sürgős hívást kapott testvérétől és sógor-nőjétől Alaszkából, hogy menjen és tanítson egy keresztyén árvaházban, és segítse a szükségben levőket. Ekkor már 58 éves volt, és éppen akkoriban esett át egy operáción, ezért elgondolkodott azon, vajon az Úr azt akarja, hogy egy ilyen idős személy ilyen korlátozottságokkal vállalja azokat a feladatokat? Ezért közvetlen vezetést kért mennyei Barátjától. Egy reggel a Zsoltár 39,5 versét olvasta, és úgy tűnt, hogy vastagon szedett betűkként állt előtte: „Életem ideje semmiség előtted.” Az Úr szólt hozzá. Megerősítette ezzel az üzenettel, és ő összecsomagolt, és Alaszka felé ment. Miután szolgált néhány éven át mint tanító, Alaszka állammá vált. Mivel nyugdíjas életkorban volt, ezért nem alkalmazták tovább. De hiány volt a tanítókból, ezért újból felvették helyettes tanítónak egy általános iskolába azzal az engedél-

lyel, hogy taníthatja a Bibliát. Isten gondviselése alapján megkapta a nyugdíjából az Indianában elvesztett jövedelmet is.

Mindent összefoglalva, még öt éven át tanított Alaszkában az Úr akaratából.

Hogyan mondott Isten „Ecuador“-t?

Jim Elliot komolyan gondolkodó ember volt, ha Isten akaratáról volt szó. Türelmetlenkedett mindennel szemben, ami akadályt jelentett a teljes odaszánásban, és könnyen szóvá is tette ezt a türelmetlenségét.

Már bizonyos ideje tudta, hogy Isten hívja őt az idegen missziómezőre, de hova? Mivel világszerte munkálkodó missziókkal tartott fenn kapcsolatot, a lehetőségek széles köre állt előtte.

Lényegében azonban a munkaterület két lehetőségre szűkült. Levelezést folytatott Wilfred Tidmarsh-sal, Ecuador egy idős misszionáriusával. Valójában felajánlotta magát az ottani kecsua indiánok közti munkára. Írt Rowland Hillnek is Bangalore-ba, Indiába. Hill válasza az volt, hogy „Jöjj!” Jim szíve csaknem kettészakadt a két misszióterület között.

1950 júniusában egy nyári nyelviskolában egy misszionárius beszélt neki az ecuadori auka indiánokról. Jim felfigyelt erre, és szíve „lángra lobbant”. Tíz napon át imádkozott, hogy Isten jelentse ki neki, vajon Indiába vagy Ecuadorba menjen-e. Ebben az időben írta:

„Ezek nekem a látomás napjai, amikor a nagy ‘kellene’ parancsokat kapom kijelentésként, hogy Krisztus megdicsőüljön. Részben már kijelentést kaptam abban, amit magam körül látok, hogy Isten Igéjétől induljak el a gyakorlatba. Részben ezek ismertek a Szentírás olvasásából, amint látom abból a legjobb lehetőséget és annak szépségét. Ó, milyen embereknek kellene lennünk annak fényében, ami most velünk történik! Uram, szóltál egyszer és ismételten a lelkemben. Aminek lennie kellene, az meglehet. Hiszek.

Igazold neved, Igéd és azt, ahogyan ezt a sok 'kellene' parancsot látom végrehajtani, de még csak a messze távolban."

Július 4-én Jim Igét kért az Úrtól, ami megerősítené abban, amit hitt, hogy a vezetés szerint Ecuadorba kellene mennie. Tíz nappal később, amikor a 2Mózes 23-at olvasta, egy ígevers szinte kiemelkedett a lapról:

„Íme, én angyalt küldök előtted, hogy megőrizzen az úton és bevigyen arra a helyre, amelyet kijelöltem” (20. vers).

A felületes olvasó szemében ez nem látszik határozott megerősítésnek. Ez egy általános ígéret, és beleillenek bármilyen vezetésbe, amit az Úr ad. De ez nem számít. Jimnek ez Isten hangja volt. Ezt írta: „Ahogy előző érzéseimre válaszként ez az ígéret megérkezett, egyszerű hitem alapján Isten vezetésének veszem, ezért meg kell írnom Tidmarshnak, hogy Isten akaratából elmegyek Ecuadorba.”

Ismeritek a történet folytatását. 1956. január 8-án ő és négy misszionárius társa³ elrepült Auca megyébe a Curaray folyó partjára, ahol a bennszülöttek dárdái halálisan megsebesítették őket, miközben igyekeztek elérni ezeket a kőkorszakbeli indiánokat az evangéliummal. Lehetséges, hogy több dicsőséget szereztek Istennek a halálukkal, mint szerezhettek volna hosszú ideig tartó szolgálattal a földön.

Reggeli öröm

A gyülekezeti vének odaérkeztek a házhoz, hogy imádkozzanak a családdal szomorú helyzetükben. A feleség, az édesanya kórházban volt, és közeledett élete végéhez. Az egyik gyülekezeti vén így szólt: „Tudjátok, eljön az idő, amikor abba kell hagynunk, hogy saját akaratunkért imádkozzunk, és kérnünk kell az Urat, hogy az Ő akarata legyen meg.” Egy kis csöndesség után mindnyájan letérdeltek. Az apa imádkozott, rábízva feleségét az Úrra. Az egyik fiuk imádkozott, és kérte az Urat, hogy legyen meg az akarata.

Amikor a másik fiú imádkozott, csengett a telefon. A kórházból érkezett a hívás: „Ha látni akarják a szeretettüket, gyorsan jöjjenek! Kóma veszélye áll fenn.” A család berothant a kórházba, de az édesanya már kómában volt, amikor megérkeztek.

Hat hónappal korábban ez a hűséges keresztyén asszony vészes vérszegénység miatt került a kórházba. Ez nem első esetben történt, és nem tekintették súlyosnak. Megfelelő orvossággal az orvosok képesek voltak helyreállítani a vér egyensúlyát, és elbocsátották a beteget.

De egy nappal azelőtt, hogy el kellett volna bocsátaniuk az asszonyt, az egyik orvos elhatározta, hogy megvizsgálja a gyomrát, hátha megtalálja a vérszegénység okát. Az eljárás során gasztroszkópot engedtek le a torkán egy vizsgálatra. Eközben azonban az orvos, a jól ismert specialista, tragikus módon átszúrta a gyomrát. Orvosilag sürgős eset lett belőle. Azonnal meg kellett operálniuk.

Úgy tűnt, hogy tíz nappal később, karácsony napjára felépül, de fertőzés történt. Akkor az elérhető antibiotikumok ártalmas hatással voltak a vérré. Hat hónapon át kezelték a fertőzést testének egyik részétől a másikig. Olykor úgy látszott, sikerült, de mindannyiszor, amikor már el akarták bocsátani, a fertőzés újból megjelent valahol máshol. A remény és a kiábrándulás rémálma volt ez.

Egy napon, amikor levitték, hogy megröntgenezzék, egyedül hagyták egy hideg, sötét szobában. Az asszony elmondta a családjának, hogy amíg ott volt, az Úr közel vonta magához. Attól kezdve nem volt halálfélelme. Az Úr békét adott a lelkébe.

Végül a fertőzés elérte a veséjét, és azt mondták, hogy már semmit nem tudnak tenni. Igazuk lett. Miután több napon át kómában volt, elment, hogy az Úrral legyen.

A család kérte Isten akaratát. Ő azzal válaszolt, hogy hazavitte az édesanyát. Jóllehet a család szomorúsága nem volt reménytelen, mégis nagyon mély volt. Barátok csoportosultak köréjük az együttérzés és vigasztalás szavaival. Akik már ismerték a szomorúságot, vigasztalásukat ajánlották. De senki sem tud úgy vigasztalni, mint az Úr.

Ő „megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket” (2Kor 1,3-4).

Dr. H. A. Ironside barátja volt a családnak. Amikor halott szomorúságukról, leült, és vigasztaló levelet írt nekik. Rövid levelének végén idézte a Zsoltár 30,6-ot: „Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás.”

Ez az egyszerű igevers többet tett a szomorúság elcsön-desítésére, mint minden szó, amit már mondtak vagy írtak. „Milyen jó az idején mondott szó!” (Péld 15,23). A sírás csak addig a rövid ideig tart, amíg megjön az Úr. Aztán érkezik az öröm, amikor megjelenik a Hajnalcsillag. Akkor „letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21,4). Minden sírásunk most történik, de addig is az vigasztal minket, hogy az Úrnál már nem lesz szomorúság.

Nem hiába

Nincs olyan beteljesítő és kielégítő foglalkozás, mint ha teljes időnkkel az Úr Jézust szolgáljuk. J. H. Jowett híres ige-hirdető és író őszintén így vallott erről:

„Már több mint húsz év óta a keresztyén szolgálatban vagyok. Szeretem a hivatásomat. Csodálatos örömem van a szolgálatokban. Nem tudok semmi figyelmet elterelő hatalomról, ami versengene erőmért és hűségemért. Csak egy szenvedélyem van, amiért élek, és ez a mi Urunk és Megtartó Jézus Krisztusunk mindent átható irgalmának és szeretetének dicsőséges hirdetése.”⁴

Egy ilyen ember rájön, hogy az örökkévalóságnak épít. Sohasem érzi úgy, mintha szélmalomharcot folytatna. Tudja, hogy Isten Igéje nem tér vissza üresen. „Nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem” (Ézs 55,11). Szellemi jutalma mérhetetlen, és áldásai e világon túliak.

De senkinek nem kell azt feltételeznie, hogy az ilyen embernek nincsenek problémái. Vannak kiábrándulások, amikor a tanítvány, aki az eke szarvára vetette a kezét, hátratekint. Vannak elkeseredések, amikor a munkás éveken át végzett fáradozásának kevés gyümölcsét látja. Isten szolgálója is alá van vetve ugyanazoknak a kísértéseknek, mint mások; soha nincs biztonságban, amíg haza nem érkezik a mennybe. Van olyan szomorúság, amikor például valamilyen szolgálatot elragadnak tőle.

Ez történt egy emberrel, aki az Urat szolgálta több mint húsz éven át. Végtelenül boldog volt a munkájában, de heteken belül arra kényszerítették, hogy adja föl szolgálatát anélkül, hogy bármilyen hibát követett volna el. Ez a szív-fájdalom ideje volt, sokat tusakodott miatta. De Isten nem feledkezett meg róla.

Egy napon levelet kapott egy keresztyén asszonytól, aki időről időre egy kis ajándékkal támogatta őt. Nem tudhatta, hogy az igehirdető min ment át. Nem mondta el senkinek a családtagjain kívül. Mégis, a levélíró a szokásos rövid levél után az Ézsaiás 49,4-et idézte. A címzett kezébe vette a Bibliáját, és ezt az igeverset olvasta: „Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél.”

Éppen erre az üzenetre volt szüksége, egy alkalmas időben mondott szóra, amikor megfáradt (Ézs 50,4). Csodálkozott azon, hogy Isten mennyire hatalmas alá vonta elméjét és akaratát valakinek, aki nem tudta, mi megy végbe benne, és a legjobb időben küldte a megfelelő igeverset, hogy betöltse szükségét. Világos, hogy Isten szava szólt hozzá az Ige által, biztosítva arról, hogy szolgálata nem volt hiábavaló, és amit csak tett az Úrért, azért jutalmat kap.

Lényegében elutasítása előléptetésnek bizonyult. Miután felkelt a porból, az Úr egy olyan szolgálatot adott neki, ami által képes volt befolyását kiterjeszteni az egész világra.

Nem halálra

A következő történet sokszor megismétlődött már a keresztyén gyülekezetek történetében. Csak a részletek másak.

John istenfélő gyülekezeti vén volt, és nagyon szerették a szentek közösségében. Mint családjának több tagja is, örökölte a szívproblémákra való hajlamot. Végül bekövetkezett a csapás. Súlyos szívrohamot kapott, és bevitték a kórházba.

A gyülekezeti imalánc működésbe lépett. Őszinte közbenjárás áradt a kegyelem trónjához ezért a drága szellemi vezetőért.

A kórházból kapott közlések nem voltak bátorítóak. A prognózis félelmetes volt. Egy orvos megmondta az egyik családtagnak, hogy ha a beteg szíve továbbra is a jelenlegi ütemben dobog, a beteg meghal.

Napi csöndességében az egyik gyülekezeti testvér a János 11-et olvasta. Amikor a 4. vershez érkezett, meggyőződött arról, hogy az Úr szólt hozzá: „Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia.”

El akarta hinni. Bizonyosnak érezte, hogy az ígélet igaz. Mégis a kórházi hírek egyre reménytelenebbül hangzottak. Félt megmondani más keresztyéneknek, hogy az Úr hogyan szólt neki, nehogy tévedjen.

Vasárnap este a keresztyének vigasztalanokká váltak. Az éveken át hűséges vasárnapi iskolai vezető a halál kapujához érkezett. Miután vége lett az istentiszteletnek, összejöttek imádkozni. Nem egy megszokott összejövetel volt ez. Az Úr előtt elmondták azokat az erős indokokat, amiért szükségük van Isten emberére. A padlóra könnycseppek hulltak, amint szégyen nélkül sírtak. Úgy látszott, hogy az ég lehajolt hozzájuk.

Amikor reggel az orvos meglátogatta a beteget, ezt kérdezte: „Ma hogy érzi magát?”

Isten embere ezt válaszolta: „Százszázalékosan jobban.”

Az orvos sietve elővette fehér kabátja zsebéből a hallga-

tócsövet, és ellenőrizte a szívet. Elámult. Alig tudta elhinni. Ezt mondta: „Nem százszázalékosan lett jobban, hanem kétszáz százalékosan.”

Így történt. A gyülekezeti vén élvezte a gyógyulást, és az Úr megkímélte őt még 13 éven át a gyümölcsöző földi szolgálatban. Aztán egy téli reggelen elindult hazulról a munkájába. Egy kis havat takarított le a kocsijáról, majd összeesett, és szenvedés nélkül elment a Királyhoz az Ő dicsőségébe.

Isten teljesítette ígését. „Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia.” Választ adott népe buzgó imádságára. Az a férfi, aki az ígéretet kapta, azt kívánta, hogy bár lett volna olyan hite, hogy közölte volna a gyülekezettel, amikor a helyzet a legsötétebbnek látszott.

Hét üzenet az Úrtól

Nem szokatlan, hogy a misszionáriusok hosszú, meddő időszakon mennek át, amikor kevés vagy semmi eredményt nem látnak lankadatlan fáradozásuk nyomán. Ez történt Paul és Carol Bramsen esetében is. Elmentek Szenegálba nagy reményekkel és várakozásokkal. A család és a barátok bátorítása még visszhangzott a fülükben. Érezték a missziós énekek okozta örömet, amint felmagasztalták elhívásuk méltóságát. Ezzel voltak eltelve a hosszú utazás alatt.

Mihelyt Szenegálba érkeztek, nekiláttak két nyelv, a francia és a wolof tanulásának. Próbáltak elmerülni az ország kultúrájában. Megtették mindazt, amit tehettek, hogy megbarátkozzanak szomszédaikkal és azonosuljanak velük. Nem volt könnyű, és nem is számítottak gyors eredményekre.

Paul Szenegál északi sivatagában kezdte hirdetni az evangéliumot személyes beszélgetésekkel és szentírási részek szétosztásával. Néhány év után megnyitott egy olva-

sótermet, ahol az emberek zavarás vagy a figyelem elterelése nélkül olvashattak.

Volt azonban egy probléma. Az emberek ezen a területen 98 százalékban mohamedánok voltak. Annak ellenére, hogy Paul vetette a magot, senki nem fordult az Úrhoz. Semmi nem mutatkozott kétéves munkájuk nyomán. Vajon ott vannak, ahol az Úr látni akarja őket?

Ez a reménytelen állapot folytatódott még három éven át. Nem voltak valódi megtérések Krisztushoz. A mag köves talajba hullt. Az evangéliummal szembeni ellenállás óriásinak bizonyult. Vajon ez az az idő, amikor Bramsenéknak le kell rázniuk lábukról a port és egy befogadóbb néphez kell menniük?

Augusztusban egy napon a helyzet megérlelődött. A legkeményebb napok egyike volt ez, amit Paul valaha átélt a misszióterületen. Az Ézsaiás 49,4 szavai leírták érzelmi mélypontját: „Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet.” Vágyakozott arra, hogy valami világos jelzést kapjon az Úrtól, hogy folytatnia kell-e a munkáját azon a területen. Talán eljött az ideje annak, hogy máshova költözzenek. Ezt írta a naplójába: „Most 11 óra 40 perc van éjjél előtt. Azt tervezem, hogy néhány órát az Úrral töltök, és ma este hét megerősítő Igét kérek tőle.”

Közelében volt egy könyvespolc, amelyen napi áhítatos könyvek sora állt. Paul így imádkozott: „Úram, szükségem van arra, hogy felbátoríts. Hét olvasatot választok találatomra, és kérlek, beszélj hozzám! Leírom mindazt, amit adsz.” Paul tudta, hogy Isten előtt nem kedves a vaktában történő igeolvasás módszere, de azt is tudta, hogy Isten gyakran alkalmazkodik gyengeségünkhöz, amikor elkeseredetten hallani akarunk tőle valamit. Hittel elővette a naplóját, hogy leírja, amit az Úr mond neki. A következő két órán át Paul olvasott egy-egy igeszakaszt, aztán imádkozással és az Úr dicséretével töltötte az időt, mielőtt egy másikat is elolvasott volna. A következő történt.

Az első könyv, amit Paul levett, ez volt: „*Jöjj el, szerelmem!*” Vaktában kinyitotta egy fejezetnél, aminek ez volt a címe: „Az utolsó nagy kiáradás.” A fejezet lényegében ezt

tartalmazta: Tarts ki, mert a győzelem biztos! Ez fején találta a szöveget.

A második könyv címe ez volt: „*Te adsz, ők összegyűjtik.*” Ebből ennyi tűnt fel előtte: „Mint ahogy én is győztem.” Paulnak ez a következőt jelentette: „Ne lepődj meg a próbákon, de tudd meg, hogy győzol Isten kegyelme által!” Följegyezte a naplójába.

C. H. Mackintosh „*Rövid írások*” című könyve volt a következő. Itt az a gondolat ragadta meg, hogy Isten örökkévaló szövetsége bátorít minket. Isten közbeavatkozik. Minden térd meghajlik Jézus Krisztus előtt. Az emlékeztetés bátorította Pault, hogy mi kudarcot vallhatunk, de Isten nem.

Paul most kezébe vette Amy Carmichael könyvét: „*Rózsza a tövisbokorról*”. Ezt olvasta: „Fogadd el, ó, lelkem, mind a nehézséget, keménységet, élességet, a nem kívánatosat... egyiket se utasítsd vissza!” Mindezek a bátorító szavak szinte felragyogtak a lapon, amint találomra olvasta a fejezeteket.

Paul azután Andrew Murray könyvét ragadta kézbe: „*Istenre várva.*” Szeme az egyik oldalon azt találta, hogy a szerző idézi a Zsoltár 37,7-9-et: „Légy csendben, és várj az Úrra!... akik az Úrban reménykednek, azok öröklék a földet.” Murray ezt írta: „Megvalljuk olykor, hogy türelmetlenek vagyunk az emberekkel és a körülményekkel szemben. Istennel szemben azért türelmetlenkedünk, mert Ő nem azonnal cselekszik, vagy nem olyan hamar, mint ahogy mi szeretnénk. Az Úrra várás közben nyílik meg a szemünk arra, hogy elhiggyük bölcs és szuverén akaratát és meglásuk, hogy minél előbb és minél teljesebben átadjuk magunkat neki, annál bizonyosabb, hogy áldása hozzánk érkezik. Adjunk Istennek dicsőséget azáltal, hogy megnyugszunk benne, és teljesen rábízunk magunkat! Ez a türelem nagyon megtiszteli Őt. Ez meghagyja Istent a trónján, hogy tegye a munkáját, és átadjuk magunkat teljesen az Ő kezébe. Ez megadja Istennek, hogy Isten legyen. Ha várakozunk valamilyen különleges kéréssel, akkor várjunk türelmesen!”

Ennél a pontnál a misszionárius így imádkozott: „Ez

csodálatos, Uram, olyan kegyelmes vagy. Azokat az igehelyeket adod, amikre éppen szükségem van.”

De Isten még nem fejezte be a vele való beszélgetést. A hatodik könyv ez volt: „*Krisztus Szelleme*”. Ezt is Andrew Murray írta. A 164. oldalnál Paul mélyen meghatódott, amikor ezt olvasta: „Hadd mondjam ezt bármelyik misszionárius testvérnek, aki otthonától távol olvassa ezt, hogy légy jó reménységben, testvér! A Szent Szellem, aki Isten hatalmas ereje, aki Jézus Krisztus jelenléte benned, a Szent Szellem veled és benned van. A munka az Övé. Add át neki magad! Várj rá! A munka az Övé. Megcselekszi!” Ekkorra Paul már nagyon örült. Ezek a szavak élesen őrá mutatnak: „misszionárius testvér... otthonától távol...”

Végül Paul vaktában felnyitotta a Bibliáját az Ézsaiás 32. részénél a 20. versre esett a tekintete. „Boldogok vagytok, akik mindenütt víz mellett vethettek.” Béke áradt a szívébe. Ezt gondolta: „Igen, erre hívott el minket az Úr, hogy cselekedjünk, vessünk a vízben, akár befogadják, akár nem.” Bizalma megújult, hogy az Úr elvégzi a munkáját Észak-Szenegálban, a mohamedán népesség körében.

Vajon igaza volt-e, vagy pedig helytelenül értelmezte Isten szavait?

A következő néhány hónap végtelenül nehéz volt Bramsenék életében, az egyik legnehezebb időszak. De 1987-ben, hat évvel Szenegálba érkezésük után, eljött az aratás ideje.

Márciusban egy fiatal, Bruno nevű francia bement az olvasósobába egy kis kék Bibliával a kezében. Ennek a fiatal katolikusnak az élete szétesett Franciaországban. Érezte, hogy több az élet annál, mint hogy igyon és dorbézoljon, ezért elment Indiába, hogy a hinduizmusban, a mohamedanizmusban és más vallásokban kutassa az igazságot. Miután több időt töltött a különböző vallású emberekkel, Bruno kezdett így gondolkodni: „Ezek az emberek szerencsétlenebbek, mint én vagyok.” Calcuttában bement egy bibliaházba. Csaknem céltalanul, gondolkodás nélkül kérdezte, hogy van-e francia nyelvű Bibliájuk. Volt egy példányuk, amit megvett. Kilenc hónap múlva Indiából to-

vábbköltözött, és lényegében Afrikában kötött ki. Mindennap olvasott a Bibliájából, és így imádkozott: „Uram, vezess el az igazsághoz, és őrizz meg a hazugságtól!”

Brunót az utazásai végül is elvitték Szenegálban az olvasóterembe. Néhány napos Paullal való beszélgetés után távozott, de elindulása előtt ezt mondta: „Paul, sok mindent nem értek, de tudok valamit. Krisztust akarom követni. Írok neked, amikor visszatérek Franciaországba körülbelül hét hónap múlva.”

Hat héttel később Paul kapott egy levelet. Bruno írta: „Itt vagyok egy kis faluban, másfél órára tőled. Végigolvastam az Ószövetséget párhuzamosan az Újszövetséggel, ahogy javasoltad, és látom, hogy Krisztus valóban minden próféta témája. Őbelé helyeztem bizalmamat. Röviden, újjászülettem!”

Egy hónappal a megtérése után Bruno bemerítkezett. Bemerítkezésekor volt ott egy Antoine nevű fiatal szenegáli katolikus, akivel Paul már találkozott. Egy héttel a Bruno bemerítésén való részvétele után Antoine elfogadta Krisztust, és csodálatosan megtért.

Majdnem ugyanakkor az Úr Bramsenékhez vezetett egy fiatal mohamedánt, akit Malicknak hívtak. Őszintén kereste az igazságot, és tanulmányozni kezdte a Szentírást. Amint ezt tette, látta, hogy minden próféta Jézus Krisztusra mutat, és egyik sem említi Mohamedet. Megtért, és később ő lett az evangéliumi rádióadás bemondója Paul irányítása alatt. Ma ezt a programot hét rádióállomás közvetíti Szenegálban, pedig a rádióállomások a mohamedánok tulajdonában vannak, és ők működtetik.

Bruno megtérését követően két év alatt Bramsenék még nyolc embert láttak az Úrhoz jönni. Elérkezett az idő, hogy az Úr odahívja az embereket az Ő nevéhez. Azóta az Ő műve lassan, de biztosan folytatódik Szenegál országában. Paulnak az Úr ezt ígérte 1986. augusztus 27-én a hét olvasat által:

Tarts ki! A győzelem biztos.
Ne lepődj meg a próbák miatt!
Mi kudarcot vallunk, de az Úr nem.

Minden térd meghajlik.
Fogadd el mindazt, amit Isten küld!
Legyen Isten, Isten! Türelmesen várj rá!
Vess tovább! Az aratás áldása közeledik.

Megváltottan és beteljesedetten

E történet színtere a skóciai Lewis-sziget. Az időpont 1922. Jessie MacDonald és két fia, Ian és William egy évet töltöttek három magányos nővérük meglátogatásával, amíg Jessie férje visszatért Massachusettsbe, hogy folytassa munkáját. Glebe House-ban éltek, amit korábban a helyi lelkipásztor lakásként használt.

Az év közepén az ötéves William diftériába esett, ami egy életveszélyes és ragályos betegség volt. Hála Istennek, a betegség ma már gyakorlatilag ismeretlen. Napjainkban legtöbb orvos sohasem kezel egyetlen ilyen beteget sem, hála az immunizáló injekciónak, amit beadnak a csecsemőknek. De azokban a napokban a diftéria általában halálosnak bizonyult.

William helyzete különösen kockázatosnak látszott. Nem volt sem kórház, sem orvos a közelben, nem volt semmilyen orvosság sem, ami hatásosnak bizonyult volna. Az ötéves gyermek állapota reménytelennek tűnt. A torkában bizonyos nyálkaréteg alakult ki, ami elzárta a levegőt a tüdejétől. Édesanyja nem tudta nézni, amint küzd a halállal. Elfordult tőle végső elkeseredésében.

Ebben a pillanatban kopogtattak az ajtón. Sógora, Murdo MacDonald érkezett, aki a szomszédos faluban élt. Keresztyén volt, bensőségesen ismerte Istent, és örvendezett az Úr titkainak, amiket megígért azoknak, akik Őt félik (Zsolt 25,14).

Az anya a nehézségek ellenére hirtelen egy csésze teát készített neki, a skóciai otthonokban szokásos, a látogatók iránti udvariasság jegyében. Amint a férfi leült az asztalhoz, megmagyarázta, hogy otthon, a kandallója előtt ülve olvasta a Bibliáját. Amikor elérkezett a 91. zsoltárhoz, az Úr

tagadhatatlanul beszélt vele. Ezt olvasta: „Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. Megelégitem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban.”

Bizonyosan hitte Isten ígését az utolsó vers alapján: „Megelégitem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban.”

Ebben a pillanatban emberileg lehetetlen volt, hogy William valaha élvezze a hosszú életet, vagy hogy egy napon megtér. Úgy tűnt, hogy kifutnak az időből. De Ábrahámhoz hasonlóan, Murdo erős volt hitében, és dicsőséget adott Istennek. Biztosította William édesanyját, hogy fia túléli a diftériát, és egy napon újjászületik.

Vajon életben maradt és valaha újjászületett?

Igen, csodálatos isteni gyógyítással, távol az orvosi segítségtől, túlélte a halálos betegséget. „Tizenhárom évvel később Isten kegyelméből megtértem az Úr Jézusban való hit alapján. Ezek írásakor 83 éves vagyok. Ez hosszú élet.

Ahogy Isten megígérte, hosszú élettel elégitett meg, és megmutatta a szabadítását. Ő hűséges az ígéreteihez.”

Egy hajszálon múlt⁵

Dennis békés keresztyén otthonban nevelkedett Új-Skóciában (Kanada). Gyermekkorától kezdve oktatták a hit alapelemeire, ezért ha megkérdezted volna tőle, hogy Krisztus érette halt-e meg a Golgota keresztyén, azonnal igennel válaszolt volna. Elfogadta, hogy bűnös, és ha a Megváltó nélkül halna meg, örökre elveszne. Amikor hét éves lett, megvallotta az Úr Jézusba vetett hitét, de visszatekintve úgy látja, hogy megtérése nem volt igazi. Egészséges tanításon nevelkedett, de sohasem adta át magát igazán az Úr Jézusnak.

A középiskolában az iskola válogatott gyeplabda csapatában játszott, és ezzel együtt egyre inkább megalkudott a

helyzetekkel. Józan eszét félretéve követte a tömeget, kábítószerezett és ivott. Úgy tűnt, hogy a többiek élvezik a nyüzsgő életet, de az ő örömét mindig elhomályosította annak a tudata, hogy a pokol felé vezető széles úton halad. Félt attól is, hogy az Úr bármikor eljöhet a Gyülekezetért, és akkor ő itt marad. Ilyenkor vigasztaló volt számára reggelenként, amikor ébredéskor hallotta szülei mozgását a házban.

Amikor a középiskolában az utolsó évet töltötte, gyep-labda ösztöndíjat nyert a Szent Szív Egyetemre, Connecticut államban. Úgy gondolta, hogy ez megfelelő idő arra, hogy tisztogatást végezzen az életében, de kitűnt, hogy ez nem több egy szép szándéknál. Csapdában találta magát. Elmondta, hogy olykor, amikor indítást érzett rá, elővette a Bibliáját a társai előtt, és megrémítette őket azzal, hogy ismertette Isten üdvtervét, és leírta, hogyan haladnak mindnyájan a pokol útján. Könnyedén beszélt erről a barátai előtt, de az igazság az volt, hogy Isten nyúlt őutána is. Mint egyik keresztyén barátja mondta később: „Mivel egy igehirdető gyermeke volt, tudta a helyes válaszokat, de nem ismerte az Urat. A pokoltól egy hajszál választotta el.”

Azzal a céllal, hogy megjavuljon, a második évben átment az Acadia Universityre Nova Scotiába. Világi tömeg várta őt, csak a nevük változott meg. A karácsonyi szünetben két élmény érte. Az egyik az volt, hogy mélyen elmerült az adósságban, mert hazardjátékokat űzött, és nem tudott fizetni. A másik akkor történt, amikor három társával együtt elment New Yorkba, hogy ott legyenek újévkor a Times Square-en (*New York híres tere - szerk. megj.*). Greenwich Village-ban egy üzletben látott egy Smashing Pumpkins inget. Ez volt kedvenc zenekarának a szimbóluma. A kép féltelmetesen emlékeztette őt arra, ami ezután következik majd a világban – az Antikrisztus eljövetelét, a fenevad jelét és a soha nem látott nagy nyomorúságot Krisztus eljövele után. Dennis később ezt írja: „A karácsonyi szünet eseményei eljuttattak az utolsó ponthoz. Az Úr dolgozott kemény szívemen, de mégsem akartam neki engedelmeskedni. Amikor visszatértem az iskolába, két hét múlva el-

mentem egy bulira, hogy elhessegessem magamtól azt a gondolatot, hogy Istent ki akarom hagyni az életemből és Ő beszélni akar velem.”

De ellenállása egyre gyengült. Egyik barátjával egy este azzal töltöttek, hogy életük ürességéről beszélgettek, és igeverseteket olvastak a Bibliából. Másnap reggel az internet segítségével rátaláltak egy keresztyén csevegőszobára. Amikor Dennis közölte a nyomorúságát, egy ismeretlen hívő elmondta neki a Lukács 12,7 versét: „Nektek pedig még a hajatok szálai is mind meg vannak számlálva.” Furcsa igevers volt annak, aki meg akart térni. Nem volt benne egy szó sem az evangéliumról. Vajon nem a János 3,16 vagy a Róma 10,9 lett volna jobb? Nyilvánvalóan nem, mert ez a vers hangosan beszélt vele. Így emlékezik vissza erre: „Elárasztott az, hogy az Úr Jézus Krisztus ennyire szeret engem. Beleborzongtam, hogy gondolt rám egyáltalán. Tudott mindent rólam, és bár sokszor elutasítottam a szeretetét, mégis szeret engem.”

Dennis kész volt a döntésre. A nagybátyjával folytatott hosszabb telefonbeszélgetés után elfogadta az Úr Jézust. Most ez a bizonyágtétele: „Átalakította életemet, és teljesen újjá tett engem. Új vágyakat adott, hogy annak a tetzésére éljek, aki olyan sokat tett értem.”

Egy hajszálon múlt? Nos, nem pontosan. De ez volt abban az igeversben, ami beszélt fejének hajszálairól. Ez jutatta el régi életének utolsó pontjához és Jézus lábához. Csak azt sajnálja, hogy nem jött hamarabb.

Igen félénk

Sally egy misszionárius házaspár, Bill és Dora Deans leánya volt az akkori Belga-Kongóban. Nyangkunde városában végzett munkájuk nyomán rájuk terelődött az ország figyelme, amikor egy dicsérő cikk jelent meg róluk a *The Saturday Evening Post* hasábjain.

Sally nagyon félénk és visszahúzódó volt. Amikor a barátai beszélgetni próbáltak vele, mindig kudarcot vallottak.

Még tizenéves és huszonéves korában is állandóan úgy érezte, hogy nem fontos személy, és kételkedett abban, hogy az Úr valaha közvetlenül megszólítja.

E jelentéktelenség érzete kísérte el az Emmaus Bibliaiskolába. Hűségesen olvasta a Bibliáját, és imádkozott is, de valami akadályozta a bensőséges kapcsolatot közte és az Úr között. Néha az egyik barátja ezt mondta neki: „Sally, hadd mondjam el neked, hogy az Úr hogyan szólt hozzám az egyik igeveres által!” Sally meghallgatta, azután visszatért a szobájába, és próbálta a bibliaverset magára alkalmazni. De az igeversek így még nem lettek valóságosak és személyesek.

Ez a begubózott állapot mindaddig folytatódott, amíg egy napon a Máté 6,24-et olvasta, ahol az Úr szokatlan és váratlan módon szólt hozzá.

„Sally, senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti.”

De ennek mi köze volt a problémájához, ami az életét kísérte? Jóllehet, nem láthatjuk a kapcsolatot, de neki ez nagyon világossá vált. Az Úr ezt mondta: „Sally, bűn van az életedben. A félnkség, a tartózkodás, az önsajnálkozás bűne. Nem lehetsz Isten gyermeke és magadba zárkózó ugyanabban az időben. Nem szolgálhatsz ennek a két úrnak.”

Sally Deansnek ez lett az életét átalakító kijelentés. Addig félnkségére úgy gondolt, mint az alázatosság jelére, ami erény. Most megtanulta, hogy bűn. Ezért így szólt: „Uram, bátor hitvallód akarok lenni, nem bezárkózó, de be vagyok zárva saját magamba, és nem tudok kilépni. Mit tegyek?”

Az Úrral való párbeszéde így folytatódott tovább. Úgy történt, mintha az Úr ezt mondta volna neki: „Sally, nem tudod magad megváltoztatni. Nem te vagy az emberek megváltoztatója, hanem én! Ha átadod nekem magad akaratoddal együtt, megváltoztatlak. Hidd el, én meg tudom cselekedni!”

És Isten megtette. Mihelyt Sally megvallotta a félnkségét, csodálatosan megszabadult. Elismeri, hogy még min-

dig vannak sebhelyei az életének, de lassacskán azok is eltűnnek. Olykor dadog, amikor túlzottan ideges, és néha még küzd azért, hogy minden gondolatát alárendelje Krisztusnak.

Most valaki ellenvetést tehet azzal, hogy a Máté 6,24-et teljesen kiemeltük az összefüggéséből. Ez igaz. Az a két úr, akiről Jézus beszél, Isten és a mammon. Az Ige értelmezésénél fontos, hogy az igeverset összefüggésében tanulmányozzuk. De az Urat nem köti ez a szabály, amikor beszélni akar valakivel. Ő az igeverssel saját céljait szolgálhatja. Aki a Bibliát írta, annak joga van úgy használni azt, ahogy neki tetszik.

István megmenekülése

Újév napja előtt voltunk, és mi lett volna megfelelőbb időtöltés a fiataloknak Ausztriában, mint célba venni a hegyoldalakat? Délután 4 óra 30 perckor csengett a telefon a Colvin-házban. Nem jó hírt mondtak. Fiuk, István eltűnt. Ő és testvére, Joshua az Osterhorn Gruppe nevű hegygerincre ment, nem messze a házuktól. István hódeszkán csúszkált, Josh meg sítalpon. Josh leereszkedett egy kis lejtőn, és várt Istvánra, hogy utolérje, de István nem jelent meg. Elhagyta a kijelölt útvonalat, és egy másik úton ereszkedett le. Ez hiba volt. Josh végül végigsiklott a pályán. Apja a parkolóban állt, de István nem volt sehol, ezért riadóztatta a hatóságokat.

A hatóságok mintha nem törődtek volna az ügygel. Arra gyanakodtak, hogy egy fiú ebben a korban valószínűleg valamelyik kocsmában üldögél és sörözik. Vagy talán hazahajtott a barátaival. Ráadásul az újév előestéje volt, és ilyenkor ünnepelni szoktak, nem mentőexpedícióra menni.

Amikor Peggy, István édesanyja hallotta a hírt, felhívta keresztyén barátait, hogy imádságaikat kérje. Aztán felhívta Hiaszt, a Lavina Elhárítók és a Hegyi Mentőszolgálat elnökét. Hias ismert személy volt a hegyvidéken nemcsak szaktudásáról, hanem bibliaismeretéről is. Peggy kérte,

hogy küldjenek ki egy kutatócsoportot, mihelyt csak lehet. Aztán leült leányával, Sarah-val imádkozni és olvasni a Szentírást, abban reménykedve, hogy valamilyen biztató szót kapnak az Úrtól.

Hias akcióba lendült, felhívta munkatársát Salzburgban a hegyi mentőcsapatnál, és biztosította arról, hogy István megbízható fiú, és nem okoz szüleinek szükségtelen aggodalmat. Nyilvánvalóan, a fiú komoly veszélybe kerülhetett.

Leszállt a sötét. A lavinaveszély fokozódott; a délután során már több lezúdult. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire a tűzoltóság, a rendőrség, a keresőkutyák és a hegyi mentőcsapat számos egysége megérkezett. A család néhány jól síelő keresztyén barátja szintén a helyszínre sietett.

A sífelvonók segítségével feljutottak a hegy tetejére, aztán végigkutatták a hódeszka-pályákat. Világos volt, hogy István a lejtő meredek, északi oldalán próbálkozott. Ez azt jelentette, hogy átsiklott egy hegyfokon, és jó néhány méter mély, lágy hóban kötött ki. Mindez ötemeletnyi szabadesés volt, csak a legtapasztaltabb síelők tudták elérni a hegy lábát ilyen módon. A fehér halál félelmetes esélyként jött számításba, amint több és több lavina leleselkedett rájuk.

Senki nem számított arra, hogy a fiút sértetlenül megtalálják. Egyesek nem merték említeni, hogy valójában mitől tartottak. Eközben imák szálltak fel az Úrhoz sok irányból.

Egyesek a mentőcsapat tagjai között vitatkozni kezdtek. Le akarták állítani a kutatást azzal, hogy majd reggel keresik meg a holttestet. Mások folytatni akarták. Négy bátor ember kitartott, és tovább kutattak a sötétségben. Hamarosan rátaláltak Istvánra.

A hó olyan mély volt, hogy a fiú vállig süllyedt benne. Nem tudott tovább menni. Ruhája átázott. Elhatározta, hogy barlangot ás a hóban...

Amikor a kutatók megtalálták, szó szerint majdnem halálra fagyott. Sohasem élte volna túl az éjszakát.

Este fél tízkor Peggy felvette a telefont, és meghallotta a várva várt hírt. Rátaláltak.

„Eltört valamelyik csontja?”

Nem, egyetlen csontja sem tört el, de csaknem megfagyott.

Így Peggy, István édesanyja megtudta, hogy az Úr szólt hozzá. Ezt olvasta a Zsoltár 34-ben a 8. versben: „Az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket.” Megkapaszkodott abban a szóban, hogy „megmenti”, és ígéretnek tekintette, hogy István megmenekül. De az Úr még nem hagyta abba a beszédet. Elolvasta a 21. verset is: „Megőrzi minden csontját, egy sem törik el közülük.”

Visszatérve a hegy lábánál levő parkolóhelyre, a mentőcsapat parancsnoka rávilágított István édesapjára és így szólt: „Ez a legjobb szilvesztereste, amit valaha is ünnepeltem. Megmentettük a fiadat.”

Istvánt csaknem hősnek tekintették az iskolában. Tovább folytatta szabad stílusú hódeshódzkodását, de nem merészkedett többé ismeretlen területre. Kifejezte háláját megmentőinek egy országos lapban és személyesen is mindegyiküknek.

A történet itt nem ér véget. Bizonyos idő múlva István elutazott Kaliforniába. Ott egy igehirdető feltárta előtte az evangéliumot és sürgette, hogy hozzon döntést. Ez a fiatal lázadó, aki hét év óta nem volt imaház belsejében, összetört a kereszt lábánál, és rábízta magát Krisztusra.

Flörtölés az AIDS-szel

Andrew a maga nemzedékének tipikus képviselője volt. A hozzá hasonló fiatalok „üdítő”-nek tartották, hogy barátnőjükkel együtt éljenek, alkoholizáljanak, kábítószereszenek, és általában szabadon engedjék az élvezetek gyepeljét. Andrew barátnője egy japán-amerikai elvált nő volt, név szerint Anna. Anna már megházasodott, de házassága tönkrement. Nem érezte, hogy ez megakadályozza őt abban, hogy jól szórakozzék más férfiakkal. Andrew volt a lakótársa.

Andrew néhány évig a lánnyal maradt, de aztán betelt Anna kicsapongó életstílusával, ezért otthagya.

A következő napokon nem tudta megmagyarázni, hogy mi történt vele. Egyre nyugtalanabbá vált. Az élet, amit

normálisnak gondolt, szégyenletessé lett. Nagyon ránehezedett. Próbált megelégedést találni, de most mindenütt büntudatba ütközött. A bűn hatalmas méretű terhe nehezedett rá.

Kilenc hónappal azután, hogy otthagya Annát, hallotta az evangéliumot. Bűnének terhe legördült a keresztnél, és békét talált Istennel az Úr Jézus Krisztus által. Odaszentelt életű keresztyénné lett.

Egy évvel később találkozott Nilával, egy fiatalasszonnyal Malawiból, akinek barátnője volt Anna. Nila közölt néhány hírt, ami alaposan megrázta Andrewt. Anna elmondta Nilának, hogy férje homoszexuális ügybe keveredett San Franciscóban, és AIDS-es lett. Ez azelőtt történt, hogy Andrew ismerte volna Annát. Most fennállt annak az esélye, hogy Anna szintén HIV-fertőzötté vált, és hogy Andrew is megfertőződött Anna által. Múltja tehát visszatért, hogy állandóan üldözzze.

A következő napok az érzelmi hullámvás napjaivá lettek. Félelem töltötte be éjjel-nappal. Nem talált békességet. Semmi tennivalója nem volt, csak az, hogy elmenjen az orvoshoz, és megvizsgáltassa magát. Az ápolónő egy fiola vért vett tőle, és megmondta, hogy majd elküldi neki az eredményeket egy héten belül. Az élet ködbe borult.

Két nappal a vérvétel után a Szentíráshoz fordult, egy kicsit számítva arra, hogy majd történik valami drámai esemény. Az arra a napra kijelölt igeszakaszt olvasta a Zsoltár 91-ből: „Mert Ő ment meg téged a madarász csapdájától, a pusztító dögvésztől. Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a húséged. Nem kell félned a rémségektől éjjel, sem a suhanó nyíltól nappal, sem a homályban lopódzó dögvésztől, sem a délben pusztító ragálytól. Ha ezren esnek is el melletted, és tízezen jobbod felől, téged akkor sem ér el” (3-7. v.).

A pusztító dögvész és a homályban lopódzó dögvész olyanak tűnt, mintha az AIDS megfelelő leírása lenne. A 7. versben az ezren esnek is el melletted, és tízezen jobbod felől, téged akkor sem ér el, úgy tűnt, mint Istentől érkező ígélet, hogy az

a betegség, ami ezer meg ezer életet követel, nem közelít Andrew-hez. A zsoltár különösen neki szólt.

Amikor elmondta barátjának, Peternek, egyetértett azzal, hogy az Úr bizonyára a megerősítés szavait mondta neki. Mégis nyomorgatták a kétely pillanatai. Minden éjjel, amikor hazatért a munkából, a postaládához rohant, hogy lássa, érkezett-e már valamilyen üzenet az orvostól. Miután egy újabb hét múlt el, napi olvasmánya az 1Sámuel 17 volt, ahol Dávid ezt mondta Saulnak:

„Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmételetlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét. Azután ezt mondta Dávid: Az Úr, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az Úr legyen veled!” (36-37. v.)

Amint ezt olvasta, Andrew új meglátást kapott arra nézve, hogy mit jelent Istenben bízni és elhinni, hogy amit megígért, az megvalósul. Azt is érezte, hogy több békéje van a szokásosnál. Biztos volt benne, hogy mi lesz az orvosi jelentésben. Még ha pozitív fertőzést közöl is vele, azt hibának tekinti, és egy másik tesztet kér.

A teszt eredménye a negyedik hét végén érkezett meg; Andrew nem fertőződött HIV vírussal. Nem kapott AIDS-t.

Az Úr tagadhatatlanul beszélt vele a Zsoltár 91 és az 1 Sámuel 17 által. Hite megerősödött, és önként belevetette magát abba a munkába, amire az Úr elhívta.

Isten mondta, hogy megteszi – és megtette.

A megváltás ígérete

Shepherdnének, Isten gyermekének legnagyobb imakérése az volt, hogy gyermekeit a megváltottak között lássa. Mégsem elégedett meg azzal, hogy csak imádkozzék értük. A Bibliával összhangban nevelte őket, és azt tanította nekik, hogy szeressék és engedelmeskedjenek a Szentírásnak. Az 5Mózes 11,18-21 szavai beteljesedtek az otthonában:

„Vegyétek azért a szívetekre és lelketekre ezeket az igéket, kössétek jelül a kezetekre, és legyenek fejdíszként a homlokotokon. Tanítsátok meg ezeket a fiaitoknak is, beszélj róluk, ha otthon vagy, és ha úton jársz, ha lefekszel, és ha felkelsz. Írd fel azokat házad ajtófélfaira és kapuidra, hogy hosszú ideig éljete, és éljenek fiaitok is azon a földön, amelyről megesküdött az Úr atyáitoknak, hogy nekik adja, amíg csak ég lesz a föld fölött.”

Shepherdéknél az volt a szokás, hogy megvendégelték a látogató evangélistákat és tanítókat, bízva abban, hogy ennek megszentelő befolyása lesz az otthonra, és a gyermekek megtanulják a lelki tanulságokat, amint hallgatják az asztali beszélgetéseket.

Egy ilyen alkalommal, amikor az Igének egy utazó hirdetője néhány napot töltött az otthonukban, Shepherdné elmondta neki személyesen mély meggyőződését arról, hogy az Úr megváltja minden gyermekét. Hogy adott-e az Úr ezzel kapcsolatban egy határozott igeverset, arra már nem emlékezett, de ragaszkodott ahhoz a meggyőződéséhez, hogy minden gyermeke üdvözülni fog.

A prédikátort ez nem hatotta meg. Csak lefitymálta az egész elgondolást, azt állítva, hogy ez valószínűleg a kívánság gondolatából fakad. Válasza úgy hatott az édesanyára, mint egy vödör hideg víz, amit ráöntöttek a hitére.

Nem sokkal ezután egy nőtestvér, aki ugyanannak a városnak egy másik részén élt, hallott elkeseredéséről és összeomlott reményeiről. E nőtestvér férje mozgáskorlátozott volt, ezért nem hagyhatta őt őrizetlenül. Egy viharos éjszakan – bátorságát is próbára téve – az Úr adott neki egy kevésbé ismert igeverset azzal az indítatással, hogy vigye el Shepherdnének. A nőtestvér egyre jobban érezte a készletést arra, hogy menjen át a szomszédba. Férje beleegyezett, ezért fölvette kabátját, átsietett Shepherdék otthonába, és átadott az anyának egy papírszeletet ezzel az igeverssel: „Perlőiddel én fogok perelni, fiadat én szabadítom meg” (Ézs 49,25/b).

Ennél semmi sem lehetett volna találóbb vagy idősebb. Nyilvánvalóan, ezzel az Úr újból megerősítette ennek

az elkeseredett édesanyának a bizalmát. Ezzel azt is mondta az Úr, hogy majd válaszol annak a prédikátornak, aki tagadta bizalmának valódiságát, és megmenti Shepherdné családját. Neki ez volt az igevers alkalmazása.

Az igevers értelmezésének háttérében az állt, hogy Izrael megszabadul fogvatartóitól, és a zsidó nép megmenekül ellenségeitől, amikor az Úr visszatér és felállítja királyságát. Itt is látjuk Isten Igéjének sokszínűségét – egy értelmezés, sokféle alkalmazás.

Nem meglepő, ha megtudjuk, hogy Shepherdek fiai és leányai megtértek, és életükkel bizonyították megtérésük valódiságát.

A látomás beteljesül

Nehéz türelmesnek lenni. Talán eljutunk ahhoz a ponthoz, ahol őszintén meg akarjuk ismerni és meg akarjuk tenni Isten akaratát. Felkiáltunk: „Ne az én akaratom, hanem a tied legyen meg!” Készek vagyunk eltörölni saját terveinket, ambícióinkat és teljesen alárendeltségben elindulni. Akaratának kijelentéséért való imádkozásunk hetekig, hónapokig, néha évekig is tart. Igen, nehéz türelmesnek lennünk.

Olykor úgy tűnik, mintha imáinkra azonnal választ kaptunk volna akkor, amikor keresztyénné lettünk. Aztán ahogy növekszünk, meg kell tanulnunk a leckéket a türelem iskolájában.

Isten válaszol az imára; olykor éppen akkor, amikor a szívünk gyenge.

Megadja azokat az ajándékokat, amiket gyermekei keresnek. De hitüinknek gyakran meg kell tanulnia a mélyebb nyugalmat.

Akinek neve szeretet, Ő a legjobbat küldi.

A csillagok kiéghetnek, a hegyormok leomolhatnak, de Isten hű, és ígéretei bizonyosak azok iránt, akik keresik Őt.

Ismeretlen szerző

Gregnek el kellett jutnia egy olyan ponthoz, ahol meg kellett ismernie az Úr vezetését. Megérezte az isteni küldetést az életében. Az Úr elhívta, hogy teljes idejével Őt szolgálja. A fő irányvonal világos volt, de a részletek nem. Hova kell mennie és mikor?

Nyolc hónappal ezelőtt kezdett imádkozni, de az ég néma maradt. Kísértést érzett arra, hogy ne imádkozzon ezért többé. A nyolc hónapból 16 hónap lett, és még mindig nem volt válasz. Bizonyára eljött az ideje, hogy feladja.

Csöndességében Greg a kisprófétákat olvasta. Habakuk könyvének tartott. Egy reggel ezt olvasta a 2. fejezetben:

„Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg; ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el” (3. vers).

Gregnek nem volt elképzelése sem, hogy Habakuk milyen látomásról beszél⁶, és nem értette a fejezet összefüggését sem. Csak annyit tudott, amit az Úr neki mondott. Ezért kitért az imádságban. Rövid idővel később megjött a válasz, és képes volt hittel elindulni, tudva azt, hogy az Úr útján jár.

„Mint az aranyalma ezüstantányéron, olyan a helyén mondott ige” (Péld 25,11). Ez csodálatos!

Tűz és vízáradás által

A David Huntról szóló egyik leírás egy építőanyag-birodalmat mutatott be négy külön telephellyel a Sierra Nevada lábainál. A fő telephely a kaliforniai Merced városában volt. Mint mérlegképes könyvelő, Hunt megnyerte az igazgatóság bizalmát pénzügyi tájékozottságáért. Erre most igen nagy szüksége volt.

A vállalatnak 100 ezer dolláros hiteltúllépése volt, 70 ezer dollár munkabér utáni adóval tartozott, csaknem 2 millió dollárt nem tudott kifizetni más hitelezőknek, és naponta 15 ezer dollárra volt szükség ahhoz, hogy az üzlet működjék.

Nyugalomba vonulás előtt a főigazgató próbált eladni két fűrésztelepet és egy dobozgyárat más vállalatoknak. Kérte Huntot, hogy tartsa távol a hitelezőket, amíg az eladás megtörténik. Ezzel egyetértésben a mérlegképes könyvelő lett felelőssé számos folyamatért, amelyek a csőd szélén táncoltak. Mindez elég volt ahhoz, hogy igen mély depresszióba süllyedjen. Hogyan is engedhette meg magának, hogy ilyen pénzügyi összeomlásba keveredjék?

Hunt nagy erőforrása volt az, hogy odaszentelt életű keresztyénként élt, és az Úr megadta neki azt a bizonyosságot, hogy átvezeti ezen a nehéz helyzeten. Az irodavezetőnek meghagyta, hogy küldjön ki csekkeket bizonyos hitelezőknek, és egyikük sem dobta vissza. Pénz jött be a kölcsönökből, a megnövekedett eladásokból és egyéb üzleti folyamatokból. Ezekkel részben kifizette a hitelezőket. Olyan volt ez, mint egy kifeszített kötélén való táncolás, afféle pénzügyi akrobatika. Egyszer eladott egy teherautót, hogy fedezzen egy 7500 dolláros hiteltúllépést. Mindennapossá váltak ezek az esetek.

Más alkalommal ötvenezer dollár jött be egy pályázótól, hogy „megpecsételje az ügyletet”, mielőtt eladták volna az egyik fűrésztelepet. Ez elég volt ahhoz, hogy a vállalat a felszínen maradjon, de csak pillanatnyilag. Az általános helyzet elkeserítő volt – annyira elkeserítő, hogy Hunt számított a börtönbüntetés eshetőségére. Egyszer, amikor egy hitelező látogatást tett San Rafaelben, látott egy jelet, ami San Quentin felé mutatott. Vajon ez valami előjel lehetett?

Amikor egy másik fűrésztelep eladása bukdácsolni látszott, az Úr világosan beszélt Hunttal a Zsoltár 66,10-12 által.

„Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt. Hálóba kerítettél minket, nehéz terhet rakál a hátunkra. Embert ültettél a nyakunkra...”

Hunt így gondolkozott:

„Ez történt az elmúlt hat hónapban. Hálóban voltam, amiből nem volt menekülés. Még a csodák is mintha csak egy másik krízisbe vittek volna át egymás után. Kiálltam a próbákat és konfliktusokat, amiket senkivel sem oszthat-

tam meg. Ahova csak mentem, 'emberek ültek a nyakamra'. Az elkerülhetetlen hitelezők ott voltak mindenütt – támadásokkal, dühös fenyegetésekkel és elviselhetetlen kényszerítésekkel. Csak felfogni tudtam a támadásokat, és Istenhez kiáltani bátorságért, miközben emlékeztetett ígéreteire.

Amint olvastam, úgy tűnt, ezek a versek azért íratlak meg, hogy megmagyarázzák: azoknak a próbáknak, amelyeken átmegyek, bizonyos célja van. Isten megtisztított engem, mint ahogy az ezüstöt tűzbe teszik, hogy kiélessék a salakot – megtisztítva engem valamilyen jövőbeli célra az Ő akarata szerint. Úgy éreztem, mint az az ember, aki már hosszú időn át tűzben volt. De a zsoltár következő szavai megmutatták, hogy az igazi tűz még ezután következik: 'Hol tűzbe, hol vízbe jutottunk, de kivezettél, és felüdültünk.'"

Az a meggyőződés mélyült el benne, hogy szó szerinti tűz és víz vár rá, amin át kell mennie. Csak ezután teljeseedik be Isten szabadítási ígérete véglegesen.

Az igevers értelmezése és személyes alkalmazása az életére nem sokáig váratott magára. Amint eltervezte, hogy kocsival Renóba megy begyűjteni egy 10 800 dolláros adósságot, csengett a telefon. Tűz ütött ki az egyik gyalutelepen. Mire Hunt a helyszínre érkezett, a telephely teljesen elpusztult. Csak egyetlen gép maradt épségben, a gyalugép. Ez volt az egyetlen nélkülözhetetlen gép a telep működéséhez.

Néhány héttel később a biztosító társaság egy nagy összeget utalt át a leégett telepért és a szükségtelen, de megsemmisült gépekért. Ez segített bizonyos banki tartozások tisztázásában.

„Így tehát a Zsoltár 66-ban említett tűz szó szerint bekövetkezett. Többé nem volt kérdéses, hogy ezek az évszázadokkal ezelőtt írt versek miként alkalmazhatóak közvetlenül az életem eseményeire. Abban sem kételkedtem, hogy a víz, amelyen át kell mennem, valóságos lesz. De nem volt elképzelésem arra nézve, hogy hogyan és mikor történik mindez, annál is inkább, mivel kevés időm maradt a töprengésre.

A következő télen és tavasszal rekorddöntő esőzés volt. Az egész telep, ahol gyümölcs- és zöldséges rekeszeket készítettek, víz alá került. A túlzott esőzés miatt a termés késlekedett, ami kíméletlenül lecsökkentette a ládák eladását. Ha valaha szükség volt a hitelezők távoltartására, akkor az éppen most vált esedékessé.

Még ha holnap nem is esik tovább az eső, akkor is több hétbe kerül, mire a kárt helyrehozzuk, és a romokat eltakarítjuk. Akkor már túl késő lesz. Átmentünk a tűzön, és nyilvánvaló, hogy most itt a víz; de az az ígélet, ami a kimenedésre mutatott, úgy tűnt, sokkal lehetetlenebb, mint valaha.”

Amikor az esőzés alábbhagyott, számos nagy megrendelés érkezett rekeszekért, és Hunt képes volt jelentős kölcsön ügyében tárgyalásba bocsátkozni.

Két és fél éves vásárlókeresés után számos ajánlat érkezett. Az egyik vállalat megvette a földet, a gyárat, a teherautókat és minden fölszerelést.

1959 tavaszán és a nyár elején a tartalékok eladása a terv szerint haladt. A folyamatban egyre növekvő mértékben nyilvánvalóvá lett, hogy végre az utolsó hitelezőt is hamarosan kifizetik, és a krónikus banktúlfizetés szörnyű élménye és az elmúlt három év állandó krízisei véglegesen befejeződnek. „Ez az enyhület és öröm áradatát hozza majd el – de ehelyett egy furcsa és váratlan félelem kezdte a gondolataimat zavarni. Nem akartam, hogy a problémák véget érjenek! Félttem attól, hogy többé nem leszek a szakadék szélén – félttem a tényleges sikertől, ami csak éppen akkor tűnt fel a horizonton. Ezek a nehézségek nyitották meg azt az ajtót, amelyen át beléptem egy olyan világba, ahol valóságos csodák történnek és Isten valóságos személy! De hogyan lehet ez igaz a mindennapi körülmények között? Vajon a mindennapos 'hit' ürességében maradtam, ami megelégszik az Istenről szóló gyönyörű imádságokkal és énekekkel, miközben Ő messze rejtőzik a mennyben, akivel haláluk után találkozhatnak az emberek, de nem vesz részt igazán itt és most az életükben?”

Isten megmondta Huntnek, hogy átmegy a tűzön és a

vízen, és ez mind megtörtént nemcsak képletesen, hanem szó szerint is. Ezek a tragédiák rejtett áldások voltak. Hunt meglátta Isten kezének munkáját a javára olyan módon, ahogy éppen szükség volt rá. Megtanulta, hogy minél jobban ráhagyatkozunk az Úrra, életünk annál inkább roskadozik a természetfölötti áldások alatt.

Roy Bill, brit bibliaoktató magyarázata a Zsoltár 66,12-ről a következő: „Arra kaphatunk elhívást, hogy átmenjünk a tűzön és a vízen. Ezek a földi élet alapvető elemei beszélnek azokról az akadályokról, amiket kiáll Isten népe. Nem szabad különösnek tartanunk, ha szenvedünk; ezek által kell megerősödnünk, hiszen ezen az úton haladt az Úr is. Fontos ilyen körülmények között, hogy ne kerüljük el, hanem menjünk ‘át’ rajtuk. E próbák után megjön az áldások és a béke gazdagsága. Ha nincs kereszt, nem lehet korszorú sem.”⁸

*Némelyek vízen át, némelyek áradáson át,
némelyek tűzön át, de mindnyájan a véren át,
némelyek nagy próbákon át,
de Isten adja az éneket az éjszakában
és egész napon át.*

Egyedül Te, ó, Uram!

Ez a történet a tengerészgyalogság szárazföldi osztagánál játszódott le. Besoroztak a Harmadik Légi Deszant csapathoz, amely Kansas állam Kansas City városában, a Fairfax kerületben levő légi bázis tengerészeti tartalékosainak helyén feküdt. 1942-t írtak; az Egyesült Államok az erejét próbálgatta a második világháborúban.

Ottani szolgálatom idején kaptam egy ideiglenes kiegészítő feladatra vonatkozó parancsot a kaliforniai Oaklandba. Szerdán 22 órakor kellett indulnom. Ez lesz az első repülőutazás az életemben; megtapasztalom, milyen is ez valójában. Azon a koraestén nyugtalanul járkáltam a Kansas City Clubnál levő szobámban, ami egyszerű és ol-

csó lakást nyújtott a szolgálati személyzetnek. Aggódásom egyre nőtt. Végül elhatároztam, hogy átmegyek a bázisra, és ellenőrzöm a repülésem időpontját. A repülési információk az irányító terem falán voltak kifüggesztve. A repülőgépem egyike volt a legrégebbi DC-3-asoknak a században. A pilóták viccesen azt mondták ezekről, hogy zsineggel vannak összedrótózva. Azután elolvastam a pilóta nevét; egyike volt az újoncnak. Ha ő újonc volt, mi más lehetett volna a másodpilóta? Már csak egy kérdésem maradt, ezért bementem a meteorológiai terembe.

„Milyen az időjárás Oakland irányába?”

„Tényleg tudni akarod?” Baljóslatú volt a hangja.

„Igen, azt hiszem.”

„Nos, a lehető legrosszabb.”

Tudtam, hogy ez nem jelent jót. Ez a gondolat cikázott az agyamba: „Mindennek a vége pedig már közel van.”

Talán sajnálkozott rajtam, de ezt mondta: „Menj vissza a laktanyába, a kocsid 21 óra 50 perckor ott lesz érted.” Úgy éreztem, hogy ez lesz az én halottszállító kocsim.

Visszatérve a szobámba, sajnálkoztam magamon, és bizonyos voltam abban, hogy ez lesz az utolsó éjszakám a földön. Miután elég sokáig nyeltem az önsajnálatot, így kezdtem beszélgetni magammal.

„Ez nevetséges. Hol a hited? Milyen gyenge testvér vagy! Mit tettetek mindig a keresztyének, amikor szorosságba jutottak?”

„Gondolom Isten Igéjéhez folyamodtak. De nem tudom, hol nyissam ki a Bibliát.”

„Nos, ott, ahol a hívők rendszerint keresik a vigasztalást és enyhületet az aggasztó helyzetekben.”

„Gondolom, hogy a Zsoltárok könyvét nyitják ki. De nem tudom, melyik zsoltárt kell olvasnom.”

„Akkor miért nem kezdted az elején?”

Ezt tettem. Elolvastam az első zsoltárt, de nem látszott benne semmi, ami alkalmazható lett volna elkeserítő helyzetemre. Elolvastam a 2. zsoltárt, de valójában az csupán fekete betű volt fehér lapon. A 3. zsoltár következett. Ott sem találtam békét háborgó lelkemnek. Pontosan így tör-

tént addig, amíg a 4. zsoltárhoz nem jutottam, és ott egy igevers állt elém, mintha neonfényben ragyogott volna. A 9. vers volt:

„Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, Uram, hogy biztonságban élhessek!”

Az igazság rámragyogott. Nem a repülőgépen múlik. Nem a pilótán múlik. Nem az időjáráson múlik. Biztonságunk az Úr kezében van, és hol lehetne jobb ennél?

Amikor a szállítóközi megérkezett, hogy fölvegyen, a sofőrnek kellett fölkeltenie. A Zsoltár 4,9 csodálatos nyugtatóként hatott rám.

Amint a repülőgép fölszállt, fejemet hátrahajtottam, és megint elaludtam. Csodálatos volt. A következő, amit észleltem, annak bejelentése volt, hogy leszálltunk Oaklandben.

Egy veterán tengerészaltiszt ült mellettem, és amiatt idegeskedett, hogy én tudtam aludni. Azt mondta, hogy ez volt a legszörnyűbb viharok egyike, amivel eddig találkozott haditengerészeti pályafutása alatt. Figyelte a villámokat, amint cikáztak a szárnyak szélein. Nem tudtam mivel magyarázni egészséges álmomat. Nem én tettem, az Úr tette. Ideggörcsben kellett volna lennem, de Ő békét adott az alvásban.

Beszélhet-e az Úr 1942-ben egy igevers által, amit évszázadokkal korábban írtak? Pontosan ezt tette azon az éjszakán. Pontosan úgy, ahogy szükségem volt rá.

Az igazi dicsekvés

Randy Norman fiatal tiszt volt a *Coral Sea* repülőgép-anya-hajón. Miután beszállt, hogy megkezdje munkáját, bizonyos keresztyén tisztek bizonyosságot tettek neki, és Norman hadnagy kész volt a döntésre. Visszagondolt egy időpontra, amikor majdnem meghalt, és akkor elhatározta, hogy bíznia kell Krisztusban késedelem nélkül. Az életstílusában bekövetkezett drámai változások mutatták, hogy ez az odaszenteltség valóságos.

Az egyik változás az volt, hogy örömet lelte Isten Igéjének olvasásában. Amint rendszeresen tanulmányozta a Bibliát, az megnyílt előtte, és lelki életében állandóan növekedett. A többi tiszt, akikkel együtt tanulmányozta az Igét, buzdították és bátorították, hogy folytassa. Nagyszerű időszak volt ez, amikor az Úr csodálatos dolgokat mutatott meg neki az Igéből.

De amit más nem láthatott, az az volt, hogy kezdett felfuvalkodni. Önelégültté vált, mert rendkívüli haladást mutatott rövid idő alatt. Nyilvánvalóan ez a büszkeség nem használt neki.

Még mindig világosan emlékszik arra a napra, amikor Isten nyugtalanán tette emiatt. Lement a negyedik szinten levő szállására. Kicsi, cellaszerű szobájában egy nagyobb ágy fölött egy kihajtható kisebb ágy volt. Az ágyakkal szemben állt egy kis asztal, mellette egy ruhásszekrény, és ez volt minden.

Amint Randy ült az asztalnál egy egész napos munka után, kezdett beszélgetni az Úrral. Lerakta előtte szíve terhét, megvallva rossz magatartását – felfuvalkodó elbizakodottságát. Az Úr jelenlétében rájött, hogy még nem sokat tud a Bibliáról. Gyors haladása azt okozta, hogy beadja derekát a bűnök bűnének. Ezért elmondta az Úrnak, hogy tudja, ez nem helyes, és kérte Őt, hogy szóljon hozzá.

Felnyitotta az asztalán levő Bibliáját, de nem tudta, hogy mit olvasson belőle. Valójában nem kellett lapoznia. Szemét megragadta egy igevers, és megállította büszkeségének útján. A Galata 6,14 volt ez: „Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.”

Mintha valaki belemártott volna egy kést a szívébe. Ítélet alá került, és nyugtalanul feszengett. De ugyanakkor felderült és ujjongott azon, hogy az egész univerzum Istene beszél vele személyesen és közvetlenül. Újból megerősödött abban, hogy van Istene, aki valóságos, aki törődik vele, és aki személyesen hozzá szól.

Matsuzaki, a japán evangélista⁹

William Cooper írta: „Isten titokzatos módon végzi a csodáit.” Ez határozottan igaz volt Matsuzaki életében, aki egy átlagos japán keresztyén volt, különös szenvedéllyel a lelkek megmentése iránt. Elmondható, hogy hirdette az evangéliumot, de sohasem élte át annak az örömét, hogy valakit Krisztushoz vezessen. Ez nem azért volt, mert hiányzott belőle a kitartás az Ige hirdetésében. Azt mondtam, hogy kitartás? Ezer estén át ott állt egy utcasarkon Komatsu városában, beszélve a megváltás örömhíréről. Bátorító lett volna, ha valaki megáll és hallgat rá. De senki nem állt meg. Jó lett volna, ha valamelyik keresztyén mellette áll, hogy együttérzéséről tegyen tanúbizonyságot. Senki nem tette. Ezer napig semmi, csak az emberek csúfolkodása, amint elhaladtak és azt mondták rá, hogy „Krisztus örültje”. Ezek legtöbbször buddhisták voltak, és a város 48 templomának valamelyikét látogatták.

De az 1012. estén valaki megállt hallgatni. Az a személy egy távoli lámpaoszlop árnyékában állt, így Matsuzaki nem tudta megmondani az életkorát, a nemét vagy a megjelenését, túl sötét volt. Az evangélista lázba jött. Valaki végre megállt. A hallgató nemcsak megállt: visszatért a következő tíz estén is, minden alkalommal egy kicsit közelebb. Aztán Matsuzaki megtudta, hogy Hogainak hívják, és a 10 kilométer távolságban levő Kizu faluban él.

Amint megismerkedtek, kibontakozott egy történet. Miért ment oda Hogai a biciklijén, hogy hallgassa ezt a magányos prédikátort?

Tél volt, amikor Hogai és néhány barátja kiment halászni, puszta szórakozásból. Semmit nem fogtak, és Hogai kivételével mindnyájan hazatértek. Hogai tenni akart egy újabb próbálkozást, ezért kivetette a hálót és behúzta. Nem volt benne hal, de egy könyvecske két átázott példánya került bele, aminek ez volt a címe: *János evangéliuma*. Azt gondolta, hogy biztosan érdekes könyvek, ezért megszáritotta őket, és találmra elkezdte olvasni. A János 21,6-hoz érkezett:

„Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!”

Hogai arra következtetett, hogy ez biztosan egy halászatról szóló könyv, ezért bátran olvasta tovább: „Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt.”

„Ó – mondta magában –, akkor nekem a csónak jobb oldalán kell kivetnem a hálót.”

Megtette. Amikor behúzta a hálót, egy 20 kilós nagy halat fogott ki. Ez csodálatos fogásnak számított.

De hogyan került a tó aljára János evangéliumának két példánya?

Később Hogai megtudta, hogyan. A Meidzsi-korszakban a Japán Bibliatársulat egész Japánban terjesztette az evangéliumot. Hideg fogadtatásban részesült. Az emberek „az istenekről szóló idegen könyvnek tartották”. Egyesek elégették. Mások babonából feltették otthonaikban a bálványok polcaira, mert vallásos könyvnek tartották.

Azon a nyáron hatalmas áradások voltak. Házakat és állatokat sodort el a víz, és járványveszély fenyegetett. Ugyanekkor Meidzsi császár meghalt. Amikor erre magyarázatot kerestek, sokan „az istenekről szóló idegen könyvet” hibáztatták a bálványokat őrző polcaikon. Ezért összegyűjtötték a könyveket, hogy megsemmisítsék. Amelyeket nem égettek el, azokat egy nagy faládába tették, és bedobták a tó legmélyebb részébe. Azután az emberek sóval megtisztították az ősök polcait, és a papok újból megszentelték azokat.

Idők múltán a láda elkorhadt, és az evangéliumok kiszóródtak a tó fenekére. Ezekből fogott ki Hogai kettőt a hálójával.

Amint Hogai tovább olvasta az evangéliumot, az üzenet elérte a szívét. Aztán meghallotta, hogy „Krisztus bolondja” Komatsuban van, odament tehát, hogy meghallgassa a prédikálását. Milyen öröme volt Matsuzakinak, hogy hallhatta Isten titokzatos útjainak történetét, és hogy odavezethette Hogait a bűnösök Megváltójához! Ez a fiatal halász volt az első gyümölcse a több mint ezer estén át tartó prédikálásnak. Később Hogai egy kis gyülekezet oszlopává lett Komatsuban, és jó bizonyosságot tett Krisztusról egészen a haláláig.

Személyessé téve

Miután keresztyénné lett, George-nak nem sok időbe telt, amíg fölfedezte, hogy ez a világ nem barátja a kegyelemnek. A korszak kultúrája segítette őt a szellemi növekedésben? Ellenkezőleg, inkább mélyre húzta. Mindennap bombázták az érzéki kísértések a hirdetésekben, az óriásplakátokon, a magazinokban, a televízióban vagy éppen az akkori öltözködési stílusban. Mint Ádám valamennyi gyermeke, ő is a bukott természetet örökölte, ami a világ szeméttel táplálkozott. De mint Isten valamennyi gyermeke, új természetet örökölt, amely gyűlöli a bűnt.

Sohasem tudhatod, amikor egy összejövetelen veszel részt, hogy Isten miként szólhat hozzád közvetlen és személyes módon. Ez történt George esetében. A prédikátor a Róma 6,1-et magyarázta. Az első vers így szól:

„Mit mondjunk tehát? Maradjunk a bűnben, hogy meg-növekedjék a kegyelem?”

Aztán azt ajánlotta, hogy a hallgatóság soraiban mindenki változtassa meg a többes számot egyes számmá, és nevezze meg azt a különös bűnt, ami az életében van, és tegye a „bűnben” kifejezés helyére. Ezért az igeverset például így olvashatták:

„Mit mondjak tehát? Maradjak-e a kéjvágyban, hogy meg-növekedjék a kegyelem?”

Természetesen, bűn lehet az irigység, a gőg, a harag, a pletyka vagy a féltékenység is. Az igever s megrendítően szólt George szívéhez.

Az előadó bátorította hallgatóit az igeversek memorizálására, hogy majd idézhessék, amikor a szokásos kísértés felüti a fejét. George felkészült erre. Nem sokkal azelőtt a Jób 31-ből ezek a versek hatottak rá mélyen: „Szövetséget kötöttem a szememmel, hogy ne tekintsen a szüzekre. Mi lett volna akkor osztályrészem Istentől onnan fentről, vagy örökségem a Mindenhatótól a magasságból? Hiszen veszedelem vár az álnokra, szerencsétlenség a gonosztevőkre! Jól láthatja utaimat Isten, és számon tarthatja minden lépé-

semet... Ha szívem asszony után bolondult, és leselkedtem felebarátom ajtajánál, másnak öröljön a feleségem, és mások hajoljanak rá. Mert gyalázatos dolog ez, és bírák elé való bűn. Olyan tűz ez, amely a pusztulás helyéig emészt, és minden jövedelmemet gyökerestül irtja ki” (1-4.9-12. v.).

Így tehát a következő években George megtanult visszavágni a gonosznak ezen igeversek idézésével. A gonosz távozott tőle. Két különös esetre tekint vissza, amikor ezek segítettek neki ellenállni a Sátánnak.

Az első akkor történt, amikor George tábori lelkész volt az U.S. Haditengerészetnél. Parancsot kapott arra, hogy szálljon föl az U.S. S. John F. Kennedy repülőgép-anyahajóra. Amikor bement a lakószobájába, és összerakta a felszerelését, észrevette, hogy pornográf magazinok vannak a fiókjában. Nem akarta azokat otthagyni. Ha a takarító majd takarítás közben meglátja azokat, kíváncsi lesz arra, hogy milyen keresztyén a tábori lelkész. A magazinok talán kísértésül szolgálhatnak a takarítóknak is. A magazinoknak menniük kell. A hadnagy betette azokat egy dobozba, elvitte a hajó szállító részébe, ahol a szemetet szokták kidobni.

Amikor néhány tengerész célba lövést kezdett gyakorolni, amihez kidobálták a hajóból a szemétben talált dobozokat, az egyikben meglátták a magazinokat. George figyelte őket, és megmondta nekik, hogy a magazinok nem az övéik, azokat el kell pusztítani. A tengerészek bánatosak és kiábrándultak voltak, amint a magazinok belekerültek a vízbe. George visszatért a szobájába, hálát adott az Úrnak az igeversekért, amelyek lámpásul szolgáltak lábának és ösvényének világosságául.

A másik eset tíz évvel később történt, amikor George az U.S.S. Trenton kétéltű támadóhajón szolgált. Az öbölháború már befejeződött, a hajó visszatért Észak-Carolinába, Moorhead Citybe, hogy kirakodjanak. Meghirdették, hogy a személyzet hozzátartozóit átszállítják hajón Moorhead Cityből a Little Creek haditengerészeti bázisra Virginiába. Amint erre készültek, a vezető tiszt azt parancsolta, hogy a kabinokban vagy a munkahelyeken levő összes pornográf képet távolítsák el.

Néhány nappal később George a tisztek öltözőjében volt étkezésen, és észrevett egy pornográf képet a szemben levő falon a szomszéd helyiségben levő tiszti társalgóban. A megtanult igeversek azonnal eszébe jutottak. Leírta a Jób 31. egy szakaszát egy papírlapra, aztán odaragasztotta a képre. Csak a modell arcát és karjának meg kezének egy részét mutatta a kép. A kíváncsi tisztek kényszert éreztek, hogy fölmenjenek és elolvassák az igeverseket. Néhányan dicsérték George-ot azért, amit tett. Mások nem örültek ennek. Valaki nemcsak az igeverseket szakította le, hanem a képet is, és beledobta a szemébe.

Isten Igéje hatalmas. Isten vezeti népét az igazság ösvényén, és megdorgálja, büntudatra ébreszti azokat, akik „szeméttel” táplálkoznak.

Megszabadulva a rabságból^o

Meg kell tapasztalnod az idegösszeomlást vagy a szellemi letörtséget ahhoz, hogy együtt érezz az ilyen állapotba kerültekkel. Ilyenkor azt tapasztalod, hogy érzelmileg elzárt vagy, elvágva a segítségtől vagy a támogatástól. Úgy látszik, hogy Isten elfeledkezett rólad. A barátok próbálnak vigasztalni, de bölcs szavaik élettelenül hullnak a földre. Gyors megoldásra vágysz, de nincs sehol. Az emberek biztos megoldásokkal jönnek, de egyik sem segít. A legrosszabb tanács ez: „Miért nem szakítod ki magad a letörtségből?” Kiszakadni belőle? Ezt jobban akarod, mint bármi mást, de a szavak csak mélyítik elkeseredésedet. Értelmed annyira szétszórt, hogy még imádkozni is nehéz. Csak önmagadra tudsz gondolni. Elmerülsz az önsajnálkozás tengerében. Senki más bajai nem hasonlítanak a tiedhez. Csak magadra van időd. Az öngyilkosságot nem tartod megoldásnak, de a halált szívesen elfogadnád.

Ez hasonlít Robert Cummings misszionárius állapotához. A megszállottságnak a borzalmától szenvedett, „káromkodással és bűnös gondolatokkal” társulva, és azzal a félelemmel, hogy nincs többé a megváltás kegyelmében.

Amikor a szakemberek gondoskodása sem segített rajta, visszatért az Egyesült Államokba, és két évet az elmebeteg intézetében töltött.

Aztán az Úr beszélt vele, de nem a Szentírás verse alapján, hanem egy énekvers által. Amint gyötrődött az Úr előtt imádságában, ezek a szavak jöttek hozzá:

*Lelkem sötét, szívem acélkemény,
nem látok és nem érzek semmit.
Könyörgök életért, világoosságért,
egyszerűen, Jézusban akarok hinni.*

Hihetetlennek tűnhet, de elárasztotta az a békesség, amit már régóta óhajtott. A rémület eltűnt a szívéből, és megtelt örömmel és hálaadással.

Amíg térdein volt, egy másik ének világosodott meg az emlékezetében. Az eredeti szavak ezek voltak:

*Bús, sötét éjből, börtönömből,
Jézus, jövök, Jézus jövök;
Nálad szabadság, fény tündököl,
Jézus, jövök hozzád!*

Azonban saját szavaival énekelte, mert akkor jobban ráillett a helyzetére:

*Bús, sötét éjembe, börtönömbé,
Jézus eljött, Jézus eljött;
Elhozta a szabadságot, a tündöklő fényt,
Jézus eljött hozzám!*

Széttörtek a láncai. Az összekuszálódott szellemi szálak kiegyenesedtek. Az Úr nem egy bibliaverset alkalmazott ezúttal, hanem két éneket, hogy megvilágítsa az igazságot: „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai!” (Róm 11,33)

Isten segített a virágrendelésben

Miután Joannie öt éven át egy virágüzletben dolgozott, elhatározta, hogy megvásárolja az üzletet. Ez nagy lépés volt számára. Mindeddig kiléphetett az üzletből délután 5-kor és hazamehetett anélkül, hogy aggódott volna a tulajdonjoggal együttjáró döntések miatt. Most azonban fel kellett vennie és ellenőriznie az alkalmazottakat, ki kellett fizetnie a bért és a számlákat. El kellett döntenie, hogy milyen virágokat vásároljanak hétről hétre, és meg kellett becsülnie a beszerzendő szükséges áru mennyiségét.

A virágok rendelése taktikázó üzletelés volt, különösen az ünnepek előtt. Ha túl sokat rendelt, akkor elárasztották az elszáradt virágok csokrai. Ha túl keveset rendelt, akkor sok jövedelemtől esett el. Természetesen, Joannie rendelkezett adatokkal az előző évek eladásairól, de ezekre nem mindig alapozhatott az igen változékony piacon.

Miután már három éve övé volt az üzlet, Joannie keresztyénné lett. Ez egy újabb nagy lépés volt az életében. Most már az üzletet keresztyén alapelvek szerint kellett működtetnie. A Megváltóról való bizonyágtételének szilárdnak kell lennie. De most már kereshette Isten vezetését az imádságban. Számíthatott rá mint üzlettársra. Nem kellett feltételezésektől vagy tippelésektől függenie.

Ilyen nagy kihívás volt, amikor virágokat kellett rendelnie a közelgő Valentin-napra. Ez volt az év egyik legjobb alkalmá üzleti szempontból. Ekkor az emberek „virágokkal mondták el” érzelmeiket. Ebben az évben ez szombatra esett. Ő és a környék más virágárusai csütörtökön igen nagy forgalmat bonyolítottak le. Kérdés, vajon kell-e rohannia a vásárcsarnokba, hogy újból feltöltse a raktárát, vagy elégedjék meg azzal, amije van?

Az Úr Jézussal, a társával tanácskozott. De hogyan mutathatja meg Jézus a vezetését erre a dologra vonatkozóan? A Bibliához fordult és kérte az Urat, hogy adjon vezetést még akkor is, ha a Biblia nem beszél virágüzletekről. Napi igeolvasásában abban az időben a 2Mózes könyvéből vette

az igeversket, pontosabban a 36. fejezetből. Nem tudott nem nevetni, amikor ezt olvasta: „Mert elég volt az anyag az egész munka elvégzéséhez, sőt még maradt is” (7. v.).

Ennek az igeversnek a segítségével eldöntötte, hogy nem vásárol újabb mennyiséget. Az lett az eredmény, hogy szombat estig elég áruja maradt ahhoz, hogy kielégítse a vásárlók szükségleteit, így gyakorlatilag nem maradt feleslege.

Amikor kiment a nagybani piacra a következő csütörtökön, a többi virágboltos duzzogott és panaszkodott. Túl sok mennyiséget vásároltak péntekre és szombatra, és a virágok most már igen szomorúan festettek. A szemetes edényekbe kerültek sok száz dollár értékben.

Vajon Istent érdeklik a virágok? Igen. Olyan bölcsességgel tervezte azokat, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözött úgy, mint egy azok közül (Mt 6,29). Vajon Istent érdeklik az Ő népének földi ügyes-bajos dolgai? Természetesen, igen. Szeret azok segítségére sietni, akik közelednek feléje egyszerű, bizalmas hittel, és keresik vezetését olyan ügyekben is, amelyek túlságosan közönségeseknek tűnnek ahhoz, hogy Ő törődjek velük.

A minden értelmet felülmúló békesség¹¹

Lyndon Willms alezredes a légierőbázison állomásozott az Aleuti-szigetláncolat egy távoli szigetén. Az volt a feladata, hogy felderítő gépekkel repüljön. Jó megbízás volt, de nagyon egyedül érezte magát, különösen akkor, amikor távollevő családjára gondolt. Nyolc hónappal korábban felesége hármas ikreknek adott életet. De az újszülöttek egészségi állapota annyira változó volt, hogy megismerkedtek az összes személyzettel a helyi katonai kórházban. A kis Lindsay különös gondoskodást igényelt, egészsége rendkívül törékeny volt.

Willms alezredes egyik szabadnapján eldöntötte, hogy olvasással tölti az időt. Diplomavizsgájára készült fel. Dél előtt tízkor csengett a telefon. Gondolta, hogy parancsra fel

kell készítenie a repülőosztagot, de a hang távolinak tűnt. Az otthoni szárazföldről érkezett. Egy orvos hívta a kórház intenzív osztályáról egy rossz hírrel. Az alezredes azonnal ezt gondolta: „Biztosan Lindsay. Valami történt Lindsay-vel.” De nem. Az orvos folytatta: „Sajnos, el kell mondanom, hogy fia, Caleb meghalt.”

Willms teljesen lesújtva érezte magát, zavarba jutott és gyászba esett. Próbálta megérteni, amit hallott. Az orvos megmagyarázta neki, hogy Caleb halála a hirtelen bekövetkező csecsemőhalál szindróma esete volt, de a megnémult apa küzdött azzal, hogy tagadással próbálja kezelni az ügyet. Felesége vigasztalta és újból megerősítette azzal a hírrel, hogy ő jól van. Isten áldja meg azt az asszonyt ezért a kiegyensúlyozottságért és bátorságért! Mennyire feleségével akart lenni ebben a szomorú, nagyon szomorú időben!

A hír gyorsan elterjedt a légieróbázis személyzetének soraiban, és minden tőlük telhetőt megtettek annak érdekében, hogy az alezredes visszajusson a családjához. A személyzet egyik tagja felajánlotta, hogy helyettesíti őt. Egy másik légieróbázis tagjai odarepültek a kockázatos időjárásban, hogy elvigyék. Késő délután az alezredes volt az egyetlen utas a tankeren, hazafelé tartva.

Bekúszott az egyik személyzeti hálólhelyre, és letelepedett egy úgynevezett sajnálkozó sarokba. De hadd mondja el ő!

„Végiggondoltam azt a sok küzdelmet, amiken Caleb átment, és amilyen gyorsan eltávozott. Miért nem tudta Isten megtartani és meggyógyítani? Miért kell átmennie családjának még több fájdalomra? Egy gyermek elvesztése annyi, mintha valaki egy sebet ejtett volna a szívemben, és a sebet gyógyíthatatlannak érzem.”

Abban a pillanatban Isten beszélt a megszeméltetett tiszttel. Nem volt hallható hang, csak a János 14,27 vigasztaló szavai: „Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.”

Természetfölötti béke árasztotta el a lelkét. Valaki ezt így írta le: „Úgy éreztem, hogy teljesen átölel Isten békessége. Ez nem valami önmagam által keltett helyzet volt. Egyszerűen valami egészen más, mint én vagyok. Az Ő vigyázó békessége volt ott, és ez minden értelmet felülmúló békesség.”

Amikor hazaérkezett, Willms megtudta a részleteket. Caleb normálisan lélegzett, és aztán minden nyilvánvaló ok nélkül nem lélegzett tovább. Édesanyja hívta a mentőket. Egy szomszéd, egy elsősegélynyújtó személy hallotta a hívást, és berohant a házba. Ő és a mentősök, akik gyorsan odamentek, újraélesztést alkalmaztak, és a kisfiú kezdett lélegezni. Ezért berohantak vele a kórházba, óvatos ujjongással.

Keresztyén barátok érkeztek az intenzív osztályra, hogy támogassák az aggódó édesanyát. De az orvosok nem tudtak semmit elérni. A kis Caleb elment, hogy Jézussal legyen. Az asszisztens könnyezve vitte a kis testet a halottas terembe.

Egy ilyen időben mindnyájan azt kérdezzük, hogy „miért?” Aztán halljuk a Megváltó szavát: „Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted” (Jn 13,7). Évekkel később Willms alezredes vissza tudott tekinteni és meglátta, hogy Isten miként használta fel Caleb rövid életét és hirtelen halálát. Ezt írta:

„Velünk volt egy pillanatig, egy lélegzetvételnyi időig, és aztán elment. Caleb sok ember életét megérintette a kórházban és a gyülekezetben, amint harcolt az életért. Halála összetörte nagyapja szívét, és odavezette őt az Úrhoz. Nekem pedig alkalmam volt egy súlyos beteget vigasztalni Caleb történetével. A Calebnek nevezett rövid »lélegzet« által ez az apa is átadta szívét az Úrnak.

Isten nem követ el hibát.”

Fordulj vissza!

Itt van az élet két nagy rejtélye. Az egyik az, hogy mennyire messze lehetsz Krisztustól, és mégis Óhozzá tartozhatsz. A másik az, hogy milyen közel lehetsz hozzá, és mégis elvesztett állapotban vagy. A visszaeső Péter illusztrálja az elsőt. Júdás, az áruló klasszikus képe a másodiknak.

Ez a történet arról szól, hogy egy Hugh nevű férfi, egy újjászületett hívő messze távozott a jó pásztor nyájától, és mégis helyreállt a szentségben, a békességben és a beteljesedésben.

Hugh istenfélő keresztyén családban nőtt fel, és 23 éves korában megtért. Jól ismerte a Bibliát, tevékeny volt az Úr szolgálatában, és szerették, tisztelték mindazok, akik ismerték. A maga idejében elvett egy komoly keresztyén lányt, és három gyermekük született. Az Urat szolgáló lelkesedése vezette oda, hogy jelentkezék egy tanítványképző programra.

A programot követően őszintén kívánta, hogy teljes idejű munkás legyen a saját gyülekezetében. A vének azonban nem osztoztak az elképzeléseiben. Valószínűleg féltek attól, hogy ezzel megnyitotta volna az utat az egyszemélyes szolgálat, a fizetéses rendszer felé. Elutasításuk kiábrándulást és elkeseredést okozott Hughnak.

Tovább szolgált az Igével, amint ajtók nyíltak, de negatív érzései elhatalmasodtak, amikor úgy látta, hogy munkájának nincsenek gyümölcsei. A csüggedés hatalmába került.

Amikor hallott egyik barátjáról, aki egy elkeserítően nehéz időn ment át, Hugh elhatározta, hogy meglátogatja, és igyekszik segíteni rajta. Amikor ezt megtette, látta, hogy a barátja a kételkedés akadályába ütközött a tagadások, a családja, önmaga, Isten és általában az élet felőli cinizmus miatt. Hamarosan világossá vált, hogy barátja kokainélvező lett. Ekkor Hugh hite megrendült. Hugh-t is megkísértette a kábítószer gondolata, de végül is inkább a

szesz italnak adta magát. Hat hónapon át ivott, és nem volt kirívó eset, ha a hétvégeket ivással töltötte.

Amikor Hugh otthont vásárolt egy 20 mérföldnyi távolságban lévő városban, életében először tévét vett az otthonukba. Visszatekintve erre, feleségével Marionnal egyetértett abban, hogy ez volt az egyik kiváltó oka a szellemi elbukásnak.

Ekkor a gyülekezet eltiltotta őt bármilyen nyilvános szolgálattól, és az a missziótársulat is elbocsátotta, ahol dolgozott. Hugh elhagyta a gyülekezetet. Ettől kezdve igen gyorsan megindult a lejtőn.

Egy másik találkozás még fokozta a katasztrófát. Egyik házas és ötgyermekes barátja szakított a feleségével. Ez a férfi kokaint kezdett fogyasztani. Hugh ellenállása megszűnt. Azon az éjszakán kezdett elindulni a kábítószerelés útján.

A következő években átadta magát a marihuánának, a szesz italnak, a kokainnak és olykor a heroinnak. Gyarkan 200-600 dollárt költött el egyetlen éjszaka. Hogy előteremtse a szükséges pénzt, kábítószeret árult, emiatt összekeveredett a város bűnöző elemeivel. Eladta keresztyén könyvekből álló könyvtárát, és gyakran zálogba helyezte a gitárját, hogy kielégítse a szenvedélyét. Hosszú haját lófarokba fonta, keresztyén barátai számára szinte felismerhetetlen lett.

Mariont először lesújtotta a döbbenet és a kétségbeesés. Isten ismeri a győtrelem és a könnyek éjszakáit. De állandóan megerősítette férje iránt való szeretetét, és sohasem adta fel a reményt, hogy helyreállhat. Csak amikor nem látott változást, akkor adta ki végül az ultimátumot: „Változz meg, vagy távozz!” Távozott.

Hugh vakmerőnek mutatkozott, de az az igazság, hogy álmatlan éjszakái voltak, kísérték az igeversék, amik eszébe jutottak, és erősen vádolták a bűnei miatt. Egyes igeversék éppen azok voltak, amiket már régen elfelejtett. Míntha az Úr beszélne vele és azt mondaná, amit Illésnek: „Mit csinálsz itt?” El kellett ismernie, hogy a Biblia szava igaz: „...a hűtlenek útja saját romlásukat okozza” (Péld 13,15).

Egyszer egyhetes mulatozás után lefeküdt az ágyba, és visszaesett állapotára gondolt. Gondolatai odavitték a kereszthez, ahol látott egy embert, amint fonja a töviskoronát Jézusnak. Talán ez az ember ugyanaz volt, aki – miután összeszurkálta a kezeit a tövisekkel és vér csordult ki belőlük – a koronát a Megváltó fejére nyomta? Abban a pillanatban a Róma 6,12 ütötte szíven: „Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmessédjétek kívánságainak.” A Szent Szellem ezt mondta: „Hugh, nem vagy más, mint az az ember, aki megengedte, hogy a bűn uralkodjék halandó testében.”

Aztán emlékezett egy tengeri csata történetére, ahol a legyőzött admirális odament az ellenség zászlós hajórára, odalépkedett a győztes admirálishoz, kinyújtotta jobb kezét, hogy megrázza. A győztes így szólt: „A kardját először, uram.” Ezt mondja az Úr a visszaesőnek is: „Először tedd le lázadásod fegyvereit!”

Az ezután következő két évben az Úr sohasem hagyta egyedül Hught. Folytonosan utána ment az Igével. Egyszer a Zsoltár 28,1 szólt hozzá hatalmas erővel: „Uram, kösziklám, ne fordulj el tőlem némán! Mert ha némán elfordulsz, hasonló leszek a sírba roskadókhhoz.” A Szent Szellem ezt mondta: „Életed nem más, mint azoké, akik a pokolba jutnak.”

Jóllehet, az öngyilkosság sohasem volt választható esélye, Hugh úgy érezte, hogy elérte a verem legmélyebb pontját. Ott már nem maradt neki semmi más, csak az, hogy feladja és meghaljon. A hepatitis C és az alkoholizmus együtt májrákot fog neki okozni, és mindenképpen meghal.

Marion sohasem adta föl a reményt. Időről időre meghívta Hught, hogy menjen haza a vasárnapi ebédre. Ez valószínűleg motiválta a férjét a tisztább életre, és idővel visszatért, hogy a családjával lakjon. De továbbra sem állította helyre Istennel való közösségét.

Egy éjszaka, amint hazafelé hajtott a munkából, elhaladt egy protestáns imaház mellett, amelynek hirdetőtábláján ezt az üzenetet olvasta: „Bármilyen messze jutottál a

rossz úton, fordulj vissza!” Eljött ennek az ideje Hugh számára is.

A következő reggel, amint olvasta az 51. zsoltárt az ágyban, úgy tűnt, hogy a Szent Szellem arra készíti, hogy lehajtsa a fejét. Ezt olvasta: „Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.” Rájött, hogy gonoszul vétkezett és fellázadt Isten ellen. Amint bánkódott az Úr előtt, felemelte a fejét a párnáról, és emlékezett a Zsoltár 3,3-ra: „De te, Uram, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölmeled fejem.”

Erre a tékozló fiú példázatában található válasz – szívbeli bűnbánata, az Atya megbocsátása, a legjobb ruha, a gyűrű, a saru és az ünnepi lakoma következett.

Eljött az a nap, amikor Hugh, Marion és a gyermekek leültek a kápolna első sorában. Hugh felállt, nyilvánosan megvallotta bűneit, és hívó testvéreinek bocsánatát kérte. Szükségtelen mondanunk, hogy megkapta.

*Félreértik Istent?*¹²

Olyan időket éltünk, amikor sok fiatal járta a világot, próbálva megtalálni önmagát. Benedikt is utazgatott, de célja az volt, hogy megtalálja Istent. Amikor Pakisztánba érkezett, úgy „adódott”, hogy találkozott valakivel, akit még Svájcban ismert meg. Valójában annak ellenére, hogy az az ember nem volt hívő, adott egy Újszövetséget Benediktnek. Most már ketten együtt fedezték föl, hogy közös céljuk: Jézust megismerni teljes szívükből. A Mester odaszánt tanítványai akartak lenni.

Miközben a pakisztáni keresztyének között éltek, szorgalmasan tanulmányozták a Bibliát. Elhatározták, hogy megalkuvás nélkül engedelmeskednek a Bibliának. Nem akarták felhígítani az üzenetét. Egy este ezt olvasták a Máté 10-ben:

„Ne szereztek se aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt az övetekbe, se tarisznyát az útra, se két felsőruhát, se sarut, se botot: mert méltó a munkás a kenyerére.”

Ez elég világosnak tűnt. Gyorsan felmérték ingóságait. Egy öltözet ruhájuk lesz, és nem lesznek szandáljaik; az első részt könnyű teljesíteni. Az egyedüli ruhájuk az volt, amit viseltek. De volt még egy pár cipőjük, ezért azokat eldobták. A 100 dolláros utazási csekkük is gondot okozott. Mit tegyenek vele? Végül elhatározták, hogy legjobb azokat átváltani pakisztáni rúpiára és odaadni a koldusoknak.

Másnap autóstoppal utaztak, és este letelepedtek egy muzulmán mecsetben aludni. Luxusként hatott rájuk, hogy voltak szőnyegek a padlón és tető a fejük fölött. Jól kellett aludniuk azon az éjszakán, mert reggelre eltűnt a 100 dollárjuk. Pénzüket és útleveleiket ellopták. Amikor elmentek a helyi rendőrállomásra, visszakapták útleveleiket. A pénzüket illetően örültek, hogy az Úr levette róluk ezt a terhet.

Továbbhaladtak mezítláb, éhesen, pénz nélkül, de vajon nem azt mondta a Biblia, hogy így kell tenniük? Egy éjszaka egy fenyőfaligetben aludtak. Nem volt reggelijük. Délben találtak valami árnyékot és megpihentek. 3-4 óra között már éhesen és fáradtan vonszolták magukat, amikor egy férfi tűnt fel és integetett nekik, hogy kövessék. Elvezette őket egy asztalhoz, amely rogyadozott az élelem terhétől, és meghívta őket, hogy egyenek. Amikor beteltek az élelemmel, így szólt hozzájuk: „Viszontlátásra. Vigyázatok magatokra!” A két társ boldog bizonyossággal ment tovább, hogy az Úr törődött velük.

Most mit gondolunk erről az egész esetről? Igazuk volt, hogy a Máté 10-et szó szerint vették? Nincstelenként kellett haladniuk a rajtuk levő ruhát kivéve? Isten tényleg beszélt velük?

Az igeszakasz gondos értelmezésével megmutathatnánk nekik, hogy a tanítványok kapták ezeket az utasításokat, akik igazi hívők voltak. Ez nem volt még igaz rájuk nézve.

Megláthatnák azt is, hogy ez ideiglenes megbízás volt, arra az időre, amikor az Úr Jézussal éltek szolgálata idején itt a földön. Ő gondoskodott minden szükségletükről.

Láthatták volna a Lukács 22,35-36 alapján, hogy ezt a megbízást később feloldották. Ott Jézus ezt mondta:

„Amikor elküldtelek titeket erszény, tarisznya és saru nélkül, volt-e hiányotok valamiben?” „Semmiben” – válaszolták. Majd ezt mondta nekik: „Most azonban, akinek van erszénye, vegye elő, ugyanúgy a tarisznyát is; és akinek nincs kardja, adja el felsőruháját, és vegyen.”

Benedikt és barátja tapasztalata egy fontos tanulság nekünk, amit nem szabad eltévesztenünk. Az Úr talált két fiatalot, akik szenvedélyesen akartak neki engedelmessé válni, és elhatározták, hogy szó szerint veszik tanításait. Ez annyira kedves volt Őelőtte, hogy felfüggesztette egy pillanatra az értelmezési szabályokat, és félreérthetetlenül kijelentette nekik önmagát.

Temessék el a halottak az ő halottaikat!

Steve és családja Ontarióban élt, amikor a férfinál egy testi probléma első jele tűnt fel. Jobb keze és jobb karja annyira merevvé lett, hogy kényelmetlenné vált a számítógépén való gépelés. Úgy gondolta, hogy ez csak múló állapot, ezért semmit nem tett emiatt. Amikor jobb hüvelyk- és mutatóujján remegés jelentkezett a stressz vagy izgalom idején, felesége, Kim sürgette, hogy menjen orvoshoz.

Több hónap múlva találkozott családi orvosával. Akkorra a remegés még gyakoribbá lett. Az orvos bizonyos *carpal tunnel szindrómát* gyanított, és elküldte Steve-t egy neurológushoz egy csomó tesztre. A diagnózis az volt, hogy Steve az *essential tremor* egyik variációját kapta meg. Ez nem tűnt valószínűnek, mivel az *essential tremor* örökletes, és mozgás közben jelentkezik. Nem volt *essential tremor* Steve családi hátterében, és ez a remegés előjött akkor is, amikor keze nyugalomban volt.

Amikor visszautazott Vancouverbe, hogy meglátogassa az édesanyját, Steve „történetesen” megállt a British Columbiai Parkinson Betegség Szövetségének belvárosi irodájánál. Egy asszony a hivatalban azt mondta, hogy jöllehet a Parkinson-kór rendszerint időseket érint, mégis tíz beteg közül egy 40 év alatti (Steve 36 éves volt). Adott neki egy

csomó tájékoztatót, amelyek mind a Parkinson-kórra mutattak Steve esetére vonatkozóan. Nyugalmi állapotú remegés, merevség, lassú mozgás, apró kézírás, csökkentett karlendítés gyaloglás közben és a szagérzék elvesztése, ez mind érvényes volt Steve esetére. A hölgy megadta Steve-nek egy neurológus nevét Torontóban, aki szakértője a mozgási rendellenességeknek. Amikor Steve találkozott vele, az orvos azonnal diagnosztizálta, hogy a Parkinson-kór korai klasszikus esete jellemző rá.

Kim ajánlotta, hogy költözzenek vissza Vancouverbe, hogy közel legyen a családjához, de ez csaknem elképzelhetetlen volt. Steve fizikai állapotát látva valószínűtlennek tűnt, hogy egy új munkáltató alkalmazná. Vancouverben az életfenntartás költségei számukra megengedhetetlenek voltak, összehasonlítva Kitchenerrel, és hogyan találna munkahelyet Vancouverben, ha még mindig Kitchenerben dolgozik. Mégis, az imára válaszul, ezek a látszólag áthághatatlan akadályok eltűntek egymás után. Steve betegsége ellenére állást talált. Ez megint annak ellenére történt, hogy nagyon kevés előzetes tapasztalata volt egy bizonyos biztosítási munka területén, amire fölfogadták. A fizetés meghaladta a legmerészebb elképzeléseket is. 15 százalékkal magasabb volt, mint a foglalkozásának megfelelő legmagasabb fizetés, és kétszerese annak, amit Kitchenerben kersett. Az új munkáltató 20 ezer dollárt fizetett költözködési költségre.

A felhóoszlop vezette őket vissza Vancouverbe abban az időben, amikor Steve anyja leukémiában szenvedett. A történések részei pontosan összeillettek. Hadd mondja el Steve a történetet.

„Legnagyobb terhünk, amint édesanyám betegsége súlyosbodott, nyilvánvalóan lelkének üdvössége volt. Jóllehet ő és én számtalanszor beszélgettünk arról az évek során, hogy szüksége van Krisztusra, és igazi bűn felőli meggyőzést láttam a Szent Szellem által, a végső hónapokban elkerülte a témát, mert nagyon felkavarta, és ‘nem szerette a sírást’. Mégis, amikor a húga, egy hívő beszélt vele a temetési intézkedésekről, azt mondta, hogy Steve és

Kim gyülekezetében akar egy istentiszteletet. Kértünk egy ápolót, aki a gyülekezet vezetőségében volt, hogy látogassa meg őt. Az ápoló gyöngéden meggyőzte anyát Krisztus iránta megnyilvánuló mély szeretetéről, és arról a vágyáról, hogy vele menjen a halál völgyén át az Ő országába. Anya kifejezte saját méltatlanságának érzetét, hogy elfogadja Isten kegyelmét (ez magában véve csoda egy büszke személy esetében), és alázatosan elfogadta Krisztust. Egy hónappal később elment e világból, hogy Krisztussal legyen.”

Steve és Kim nem vonhatta kétségbe, hogy az Úr vezette vissza őket Vancouverbe egy ilyen időben.

Steve és Kim egész házasságuk folyamán tevékenyen szolgálták az Urat. Benne voltak egy új gyülekezet plántálásában Kitchenerben. Mélyen gyökereztek Istenben, róla beszélt a hitéletük. Olyanok voltak, mint a Lukács 6,48-ban említett ember, aki „leásott, mélyre hatolt, és a kősziklára alapozott: amikor árvíz jött, beleütközött az áradat abba a házba, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve.”

Amint a betegség előrehaladt, Steve szükségét érezte, hogy heti munkáját négy napra csökkentse. Csodálatos módon, munkáltatója egyetértett az új helyzettel anélkül, hogy csökkentette volna a fizetését vagy egyéb juttatásait. Isten hű volt abban, hogy megadta nekik a szükséges anyagokat. Aztán váratlan örökség nyitotta meg a lehetőség ajtaját Steve és Kim előtt. A nyugdíjazás is lehetővé vált, és Steve kereste Isten vezetését. Az 1Korintus 7,21 elevenedett meg előtte: „Rabszolgaként hívatnál el? Ne törődj vele. Ha viszont szabadabb lehetsz, inkább élj azzal!”

Egy másik igeszakasz szintén az Úr hangja volt számára: Jézus így válaszolt neki: „Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát!” (Lk 9,60) Ekkoriban Steve magyarázatot olvasott erről a versről.

Vannak bizonyos dolgok, amiket a szellemi halottak éppen úgy megtehetnek, mint a hívők. De vannak más dolgok az életben, amiket csak a hívő tehet meg. Vigyázz, hogy ne töltsd életedet azzal, amit a megtéretlen ember is megtehet. A szellemi halottak értéktelen dolgokkal foglal-

koznak. De te légy nélkülözhetetlen! Életed fő iránya legyen az, hogy előbbre vidd az Úr ügyét e földön!

Steve lehetőséget látott arra, hogy megszabaduljon a korlátoktól, kényszerítésektől és akadályoktól, amit egy munkáltató iránti elkötelezettsége magában foglal. Ezt mondta: „Ki akarok lépni hitben, hinni Istenben, hogy vezet engem tervében és életem céljában. Nem tudom pontosan, hogy mi van előttem, de Isten bizonyítja magát hűségesen és megbízhatóan, és már előre várom, hogy életem hátralevő részét érte éljem, mert Ő megérdemli.”

„Azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt” (2Kor 5,15).

Egy valószínűtlen evangéliumi igever¹³

Ravi Zachariast leginkább úgy ismerjük, mint keresztyén tanítót, aki buzgón védelmezi a hitet, amit egyszer s mindenkorra megkaptak a szentek. Világszerte végezte evangéliumi szolgálatát, különös szakértelemmel az egyetemi területeken, válaszolva a keresztyénség elleni támadásokra és világi filozófiai érvelésekre.

Ravi Indiában született és nevelkedett. Apja a kormánynak dolgozott. Ez kényelmes életet adhatott neki, ami mentes a bizonytalanságtól és a stressztől. De Ravi sok küzdelmet élt át, beleértve azt is, amit úgy neveznek, hogy „akadémiai versengés egy rétegekre szabdalt kultúrában”.

Amikor 17 éves volt, Újdelhiben élt, és arra a következtetésre jutott, hogy az életnek nincs semmi értelme. Ezért öngyilkosságot próbált elkövetni méreg bevétele által. A kórházba rohantak vele, ahol megfelelő ellenanyaggal kezelték.

Amikor meggyógyult, egyik barátja adott neki egy Újszövetséget. Isteni elrendelés volt ez. Folyadékot juttattak kiszáradt testébe, de még így is alig volt annyi ereje, hogy tartsa a könyvet, ezért valaki olvasott neki belőle. Eljutott a János 14,19-hez: „Én élek, és ti is élni fogtok.”

Ekkor Ravi ezt mondta: „Tudtam, hogy akármi mást jelent is a Szentírás, többet jelent a fizikai életnél. Így szól-
tam: ‘Ez az az élet, ami után vágyakozom.’ Elköteleztem
magam Jézus Krisztusnak, és soha nem tekintettem hátra,
csak azért, hogy emlékezzem arra, miként szabadított meg
és adott új éneket szívembe – új éhséget, új vágyakat, új éle-
tet.”

Ennél a pontnál valamelyik olvasóm talán ezt mondhat-
ja: „Nos, ez furcsa megtérés. Nincs is az evangéliumról egy
szó sem a János 14,19-ben. Nem említik a kegyelmet, hitet,
keresztet, Krisztus vérét vagy helyettesítő halálát.” Ez a faj-
ta gondolkodás elárulja azt az általános elképzelést, hogy
az Úrnak olyan verseket kell használnia, mint a János 3,16;
a 3,36 vagy a Róma 10,9, megtérés esetében.

A valóság az, hogy Isten szuverén. Ő a legvalószínűt-
lenebb igeverseket is alkalmazhatja, hogy beszéljen a szom-
jas szíveknek, és elvezesse őket az üdvözítő hithez az Úr
Jézusban. Engedjük, hogy Isten legyen Isten, és örvendez-
zünk, amikor látjuk, hogy a Szent Szellem vesz igeverseket,
amik nem látszanak evangéliumi üzenetnek, és használja
azokat a várakozástól eltérő módon.

Itt van Revi Zacharis bizonyágtételének a folytatása:

„Isten új éhséget adott szívembe – éhséget önmaga
után. Korábban inkább a sikerrel, a jó osztályzatokkal, a jó
munkahelyekkel törődtem. Állandóan arra gondoltam,
amit mások gondoltak felőlem. Isten önmagára irányította
a figyelmemet. Tudtam, hogy ez nem afféle motivációs te-
rápia volt, hanem új kapcsolat. Különbség van egy olyan
személy között, aki éhezik a szeretetre, és aközött, aki meg-
találja a szeretet. Isten szívembe adta azt a nagy éhséget
Óutána, jóllehet már tudtam, hogy benne elkezdtem a be-
teljesedés folyamatát. Mielőtt hallottam azokat az igehelye-
ket, teljesen üres voltam. Most megtaláltam Krisztus sze-
mélye által, hogy miként teljesezhetem be.”

Ravi megtérése bizonyítja, hogy Isten olykor azt mond-
ja Igéje által az embereknek, ami nincs benne azokban a
könyvekben, amelyek arról szólnak, hogy miként nyerünk
meg valakit Krisztusnak.

*Örömmel szolgáljátok az Urat!*¹⁴

Burnhamék a Fülöp-szigetek déli részére utaztak, hogy megünnepeljék 18. házassági évfordulójukat. Hátrahagyták három gyermeküket misszionáriustársaikkal, otthoni bázisukon. Martin és Gracia már 16 éve szolgált a New Tribes Mission keretében. Martin mint misszionárius pilóta fontos kapcsolatot tartott fenn a Fülöp-szigeteken szolgáló misszionáriusokkal.

Mostani évfordulós ünnepségük azonban váratlanul lerövidült, amikor más polgárokkal együtt egy terrorista csoport foglyaivá lettek. Az Abu Sayyaf-féle mohamedán szervezet elszánta magát, hogy átveszi a hatalmat a Fülöp-szigeteken – és lényegében a világon. Ezek a lázadók állítólag Osama bin Laden Al-Kaida hálózatához tartoztak.

Megöltek egy amerikai túszt, többeket elengedtek, de fogva tartották Burnhamékat meg Deborah Yap ápolónőt.

Amikor elrabolták őket, életük forgott kockán, amint átcipelték őket a nedves dzsungeleken, kevés élelem adva nekik, és arra kényszerítve őket, hogy elkerüljék a Fülöp-szigetek fegyveres erőit. Minden egyes nap a kimerítő utazás után Martint odaláncolták egy fához, hogy megakadályozzák a menekülését. Valójában a lánc szükségtelen volt. Gracia iránti szeretetlánca elűzött bármilyen gondolatot, hogy elhagyja őt. Csak ha mindketten biztonságosan elmenekülhetnek, akkor képzelhető el a menekülés.

A hónapok nehezen teltek. A két misszionárius érzelmi hullámvasúton érezte magát. Az egyik napon bíztak abban, hogy hamarosan megszabadulnak, azonban a következő napon reményük szertefoszlott. Eközben tizenhét tűzharc zajlott a terroristák és a kormányzati erők között. Minden alkalommal nagyon reménykedtek, majd visszasüllyedtek a kiábrándultságba. A terroristák ígéreteket tettek, azonban egyiket sem tartották be.

Világszerte keresztyének imádkoztak értük. Kapcsolatot tartottak a missziói központtal, hogy mielőbb hallják a híreket. Olykor néhány új személy látogatta meg a terroris-

tákat, és meginterjúvolták túszaikat. Ezt furcsának találták. Hogyan léphetnek az újságírók kapcsolatba a lázadókkal, amikor a hadsereg erre képtelen volt? A közvetítés végén a Fülöp-szigetek elnöke biztosította a hallgatóit arról, hogy a túszoikat a hét végén szabadon bocsátják. Nem így történt. Egy másik alkalommal az a hír terjedt el, hogy a váltságdíjat kifizették Burnhamékért. De ők még mindig nem szabadultak meg.

Az Abu Sayyaf-tagok nem tudták megérteni, hogy miként fogadhatták Burnhamék a fogságot ilyen engedelmesen. Martin és Gracia nem látszott félni a mohamedánok terrorista taktikáitól, akik ámultak a foglyoknak az Úr Jézusban való bizalmas hitét látva.

Gracia később beszélt Martin Krisztuséhoz hasonló lelkületéről.

Martin mindig kedvesen ajánlotta fel, hogy viszi a terheket Abu Sayyafnak és más túszoznak. Minden este köszönetet mondott az őrnek, aki megláncolta, és jó éjszakát kívánt neki. Hosszasan beszélt Krisztusról az őröknek és a túszoznak a terror egész évén át. Egy alkalommal nagyon komoly beszélgetése volt Abu Sayyaffal Isten bűn miatti ítéletéről és arról, hogy egy napon Isten megítéli a bűnét. Gracia, a felesége a háttérből integetett Martinnak, hogy „csillapodjék”. De Martin nagyon kedvesen folytatta a krisztusi igazság közlését a fogvatartójának.

Egy év és 11 nap fogságban töltött idő után Martin úgy érezte, hogy meg fog halni. Így is történt. Íme az internetes oldal közlése a haláláról:

Isten kegyelmesen megtartotta őket e nehéz próbán át. Amikor kimerültek egy egész napos menetelés után, felerosítotték függőágyukat, leültek rá és beszélgetni kezdtek. Martin így szólt: „Nagyon kemény év volt, de nagyon jó év is volt.” Kezdték hálát adni az Úrnak mindenért, amire csak gondoltak. Gracia ezt mondta: „Megköszöntük az Úrnak a függőágyat, a csizmákat (Deborah mezítláb menetelt az utóbbi két hónap alatt). Hálát adtak Istennek minden hívőért, akire csak emlékeztek, hogy találkoztak velük. Isten

bátorította őket azzal a gondolattal, hogy az a személy, házaspár, család vagy gyülekezet biztosan imádkozik értük.

Ekkoriban emlékeztette az Úr Martint a Szentírás egyik versére, amit korai hívő napjaitól ismert. Ez a Zsoltár 100,2 volt: „Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!”

Martin így szólt: „Lehet, hogy nem hagyjuk el ezt a dzsungelt élve, de legalább úgy hagyhatjuk el e világot, hogy örömmel szolgáljuk az Urat. Itt is örvendezéssel szolgálhatjuk Őt, ahol vagyunk.”

Legutoljára együtt imádkoztak, mielőtt Martin meghalt. Hálát adtak Uruk hűségéért, aztán lefeküdtek aludni.

Arra ébredtek, hogy tűzharc kezdődött Abu Sayaff csoportja és a Fülöp-szigetek járőrcsapata között. Két órán át tartott a lövöldözés, és közben Martin elment az Úr jelenlétebe. Deborah Yap is ekkor halt meg.

Egyik pillanatban Martin e földi életben szolgálta az Urat örömmel, a következő pillanatban az Úr jelenlétebe került vigadozással.

Jóllehet Gracia lövést kapott a jobb combján, de visszatérhetett gyermekeihez és más szeretteihez, hogy elmondja férje történetét, aki „boldogan halt meg”.

Összegzés

Láttuk, hogy Isten miként beszél az Ő Igéje által. Felejtsd el a Biblia könnyelmű használatát, hogy kielégítsd pusztán kíváncsiságodat, és felejtsd el, hogy próbálkozz az igeverséket saját kívánságaidhoz alkalmazni! Sziklaszilárd az az igazság, hogy az Úr gyakran lehajlik, hogy beszéljen az őszintén kereső lelkekkel, különösen új módon és váratlan igeversékekkel kinyilatkoztatva tervét és akarátát.

Amikor ezt teszi, hangja világos a kérdéses személynek, jóllehet mások nem látják ezt a közvetlen kapcsolatot, mert nem ismerik a hátteret.

Az igevers talán teljesen kikerül az összefüggésből. Valamilyen jelentése van arra az időre és körülményekre néz-

ve, amikor először megírták. De most eléggé rugalmas ahhoz, hogy teljesen beleilleszkedjek annak eltérő helyzetébe, aki előtt élővé válik.

Lehet, hogy egy-egy igevers, amire az olvasó soha nem figyelt föl különösebben azelőtt, most megvilágosodik, mint személyes üzenet az Úrtól.

Vajon minden keresztyén kapja ezeket az üzeneteket az Úrtól? Sokan azt mondják, hogy nem, mert Isten beszélhet velük más módon is. Bizonyos az, hogy a Biblia által Isten beszél minden hívővel, megadva akaratának és módszereinek általános vázlatát.

De az az igazság, hogy az Úr olykor pontosan a megfelelő igeverset adja egy-egy különös szükségben, és ez óriási bátorításul szolgál nekünk, akik az áldásokra várunk.

Ezt úgy tesszük, hogy rendszeresen olvassuk a Bibliát, nem időközönként, és az egész Bibliát, nem csak a kedvenc igerészeket. Az Ószövetséget is éppen úgy, mint az Újszövetséget.

Azzal tesszük ezt, hogy kérjük az Urat, hogy beszéljen hozzánk Szava által. Vágyakozzunk a fölbecsülhetetlen kiváltság után, hogy az univerzum szuverén Ura személyes üzenetet küldjön nekünk, egy szellemi e-mailt!

Mindenképpen engedelmeskedjünk, akármit jelent ki nekünk! Ő különösen szereti az engedelmes szenteket.

* * *

Jegyzetek

- 1 „Journey’s End”, *Uplook Magazine*, 1989. december, 426.
- 2 Elisabeth Elliot, *A mindenható árnyékában*, Evangéliumi Kiadó és Jóhír Iratmisszió.
- 3 Jim Fleming, Ed McCully, Nate Saint, Roger Youderian.
- 4 *The Preacher, His Life and Work*, New York: Hodder & Stoughton, 1912, 9-10.
- 5 Dennis LeBlanc, „Lingering on the Brink”, *Uplook Magazine*, 1999. március 25.
- 6 Később megtudta, hogy a látomás Krisztus második eljöveteleire utal, hogy uralkodjék a földön. Amikor az igeverset idézi a Zsid 10,37-ben, az „az”, vagyis a látomás „Ő”-re változik, vagyis az Úr Jézus Krisztusra, aki eljön, hogy elragadja Gyülekezetét.
- 7 David Hung, *On the Brink*, Plainfield, NJ: Logos International, 1972.
- 8 Choice Gleanings Calendar, 2001. január 19.
- 9 Tanaka Hor, *Farkasok között*, Evangéliumi Kiadó.
- 10 *Our Daily Bread*, Grand Rapids, MI.: Radio Bible Class, december 19.
- 11 Colonell Jeff O’Leary, *Taking the High Ground*, Colorado Springs, CO.: Cook Communications Ministries, 2001. 126.
- 12 *Becsapottak vágyakozása*, Evangéliumi Kiadó. (A történet egyik főszereplője Benedikt Peters, az ismert evangéliumi szerző.)
- 13 Ravi Zacharias, *Just Thinking*, Norcross, GA: RZIM, Spring-Summer, 2002.
- 14 Idézet a New Tribes Mission internetes oldaláról.

